

Univerzita Palackého v Olomouci

Filozofická fakulta

Katedra historie

Mgr. Lenka Pavlíková

III. ročník bakalářského studia

Obor: Archivnictví

Biografie doc. PhDr. Vojtěcha Cekoty

Bakalářská práce

Vedoucí práce: PhDr. Karel Chobot

Olomouc 2014

Touto cestou bych ráda poděkovala vedoucímu práce PhDr. Karlu Chobotovi za jeho rady a připomínky.

Také bych ráda poděkovala PhDr. Jiřímu Lapáčkovi, všem zaměstnancům Státního okresního archivu Přerov a doc. PhDr. Vojtěchu Cekotovi za jejich ochotu a vstřícnost.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Biografie doc. PhDr. Vojtěcha Cěkoty vypracovala samostatně a použila pouze uvedenou literaturu a prameny.

V Troubkách dne 8. srpna 2014

.....

Mgr. Lenka Pavlíková

Obsah

1. Úvod.....	5
2. Dětství a mládí.....	7
3. Pracovní začátky.....	8
4. Okresní archiv Přerov.....	8
4.1 Povinnosti vedoucího/ředitele archivu.....	10
4.1.1 Kulturní místopis Přerovska.....	14
4.1.2 II. severomoravské archivní sympozium.....	15
4.1.3 Členství v různých komisích.....	15
4.2 Prostorové potíže.....	16
4.3 Personální obsazenost archivu.....	22
4.4 Finanční problémy.....	25
4.5 Publikační činnost.....	26
5. Odchod z Okresního archivu Přerov a kariéra univerzitního profesora.....	29
6. Rozhovor s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou.....	31
7. Závěr.....	50
8. Seznam pramenů a literatury.....	51
9. Summary.....	53
10. Přílohy.....	54

1. Úvod

Archivy ukrývají ohromné množství písemností a tím i podkladů pro různé články, studie a jiné historické práce. Jsou to instituce, které mají za úkol tyto materiály shromažďovat, uchovávat, ale také zpřístupňovat široké veřejnosti. Avšak osoby, které tuto práci vykonávají, často zůstávají v pozadí zájmu. Přitom bez jejich práce by řada děl nemohla vzniknout.

Právě proto se bakalářská práce zabývá životem bývalého ředitele Okresního archivu v Přerově, docenta Vojtěcha Cekoty. Jejím cílem je zachytit především jeho profesní dráhu v přerovském archivu a problémy, se kterými se jako vedoucí a později ředitel této instituce musel zabývat. Velkým přínosem práce jsou vzpomínky pana docenta na své působení v archivu.

V době, kdy jsem si téma své bakalářské práce zvolila, jsem narazila na vlnu nepochopení, proč chci psát biografii dosud žijícího člověka. Důvod je jednoduchý, snaha zachytit osobní zážitky člověka, který v Přerově vybudoval dobře fungující instituci a na jehož práci teď zaměstnanci tohoto archivu navazují. Archivní prameny a osobní fondy často vydávají cenná svědectví, ale ve většině případů neodpovídají na otázku: Proč? Proč se člověk zachoval takovýmto způsobem? Jaké byly pohnutky jeho jednání? Cílem práce není „postavit docentu Cekotovi pomník již za jeho života“, ale zjistit jeho názory a zapsat vzpomínky na více než třicetileté působení v archivu.

Bakalářská práce má dva hlavní pramenné zdroje - nezpracovanou registraturu Státního okresního archivu Přerov a informace získané z vyprávění doc. PhDr. Vojtěcha Cekoty. Pro dokreslení jeho osobnosti jsou v práci přidány i vzpomínky nástupce docenta Cekoty, současného ředitele přerovského archivu PhDr. Jiřího Lapáčka a také ředitele Okresního archivu v Novém Jičíně PhDr. Karla Chobota. Přes snahu získat výpovědi dalších spolupracovníků Vojtěcha Cekoty, ať již z archivu nebo z jeho pozdějšího působení na Cyrilometodějské teologické fakultě, se tento záměr nepodařilo splnit.

2. Dětství a mládí

Vojtěch Cekota se narodil 5. listopadu 1930 ve Zlíně manželům Vojtěchovi a Ludmile Cekotovým. Otec se vyučil obuvníkem a pracoval u firmy Baťa, matka se starala o domácnost a děti. Vojtěch byl nejstarším dítětem, ke kterému zanedlouho přibýly další. Tři sestry a jeden bratr. Druhý bratr Jan, zemřel ve třech měsících. Rodiče byli hluboce věřící lidé a svým dětem vštípili křesťanské zásady, které si podle slov Vojtěcha Cekoty s sebou nesou celý život. Jeho náboženské přesvědčení mu způsobilo potíže, ale ze svých názorů neustoupil. Právě v rodině můžeme najít kořeny jeho zájmu o náboženskou problematiku, dokonce uvažoval i o studiu teologie, avšak doba tomu nebyla nakloněna.

V rodném Zlíně Vojtěch Cekota v letech 1937–1945 absolvoval obecnou a měšťanskou školu. Výuka byla ovlivněna probíhající světovou válkou a také okupačním režimem, proto na tohle období nevzpomíná rád. Ve studiu pak pokračoval na místním gymnáziu a právě zde začal jeho zájem o dějiny. Ty se během války neučily, takže prvopočátky jeho pozdější záliby a také povolání můžeme klást do období těsně po druhé světové válce.

Jeho náboženské vyznání ho na gymnáziu přivedlo do Studentské katolické akce (SKA). V této době jej silně ovlivnil profesor náboženství Josef Vrzalík. Působení Vojtěcha Cekoty ve SKA pokračovalo i na univerzitě. Po převzetí moci komunistickou stranou se ale tato organizace stala nepohodlnou a byla proto zrušena. Její členové se ještě nějakou dobu scházeli, ale režim náboženským aktivitám nepřál a potlačoval je. Vzájemné kontakty po roce 1952 nebyly již moc časté, avšak zůstaly. Vzhledem k jeho angažovanosti v náboženské rovině nepřekvapí, že od roku 1968

se stal členem Československé strany lidové. Pro svou zaneprázdněnost však nevykonával žádnou funkci.¹

Od roku 1950 začal Vojtěch Cekota studovat učitelský obor latina – dějepis na filosofické fakultě olomoucké univerzity. Na univerzitu se opět vrátil v šedesátých letech a v roce 1967 složil rigorózní zkoušku a získal titul PhDr.

3. Pracovní začátky

Po ukončení studií dostal Vojtěch Cekota umístěnku na gymnázium do Valašských Kloubouk, na tohle místo však nenastoupil, protože se shodou okolností uvolnila pozice historika v Krajském muzeu ve Zlíně (tehdejším Gottwaldově). V muzeu však zůstal necelé tři roky a po prověrkách na jaře roku 1958 musel z muzea odejít. Problémem bylo jeho katolické vyznání, ze kterého nechtěl ustoupit. Jeho další kariéra historika nebo pedagoga byla znemožněna negativním posudkem a proto přijal místo pomocného dělníka v Hodonínských cihelnách v Malenovicích. Od nového zaměstnání si sliboval lepší vyhlídky na samostatný byt, jeho okolí však nové postavení neslo těžce. Až po pěti letech se mu naskytla možnost pracovat v přerovském okresním archivu.

4. Okresní archiv Přerov

Vojtěch Cekota nastoupil do přerovského okresního archivu 23. ledna 1963. Hned od svého nástupu byl pověřen funkcí vedoucího okresního archivu místo Arnošta Pause², který nadále pracoval na pozici dokumentačního pracovníka a to až do konce září tohoto roku, kdy odešel do penze kvůli zdravotním potížím.

¹ Zemský archiv v Opavě, Státní okresní archiv Přerov: Registratura SOkA Přerov. XII Personální záležitosti 1964–1984.

² Arnošt Paus (1895–1969) působil v Okresním archivu v Přerově od 1. ledna 1955, nejprve na částečný úvazek a od roku 1959 mu byl rozšířen na celý.

Byl to právě Arnošt Paus, kdo Vojtěcha Cekotu zasvětil do chodu archivu a jejich spolupráce přerostla v přátelství, snad i proto, že oba byli hluboce věřící.³

Přestože byl Vojtěch Cekota funkcí vedoucího pověřen, byl jmenován až po dvou letech, prakticky se na jeho působení v archivu však nezměnilo nic. Příčiny této časové prodlevy nejsou v pramenech uvedeny a nezná je ani doc. Cekota, podle jeho názoru však k pozdržení mohlo dojít kvůli tomu, že na personální změny v archivu mělo vliv nejen ONV Přerov, ale i Krajská správa ministerstva vnitra. Od dubna 1968 nařízením Archivní správy při Ministerstvu vnitra mu bylo přiznáno označení ředitel okresního archivu. Vojtěch Cekota totiž splnil obě podmínky pro toto označení. Dosáhl vysokoškolského vzdělání v oboru historie a také pracoval v archivu delší dobu než jeden rok.⁴

Na mou otázku, zda neuvažoval o přestěhování do Přerova, Vojtěch Cekota odpověděl, že chtěl po čase získat pracovní místo někde blíže ke svému bydlišti. Ve Zlíně totiž vlastní rodinný dům, proto do Přerova každý den pouze dojížděl a to více než 30 let. Jeho snahy o změnu povolání nebo spíše místa zaměstnání lze dokumentovat i na korespondenci, kterou jako ředitel okresního archivu vedl. Už v říjnu roku 1965 se pokoušel získat místo v některém z podnikových archivů. Vedoucímu odboru pro vnitřní věci ONV v Přerově Markvartovi napsal: „Jsem zaměstnán jako vedoucí Okresního archivu v Přerově, kam dojíždím z Gottwaldova, kde mám byt a rodinu. Protože ztrácím dojížděním mnoho času, rád bych se dostal blíže k domovu.“⁵ Po deseti letech strávených v archivu se na možnost změnit působiště zeptal přímo ředitele Státního archivu v Brně: „Proto se obracím na Vás s dotazem, jak vypadá personální situace v gottwaldovském archivu. Chtěl

³ Srov. Rozhovor s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou.

⁴ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. XII Personální záležitosti 1964–1984.

⁵ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. VII Korespondence 1964–1986.

bych se tam dostat, abych nemusel až do důchodu dojíždět do Přerova...můžete mi přátelsky poradit, je-li reálné ucházet se o místo v tomto archivu nebo se již počítá po odchodu paní Kuželové s určitou osobou na místo ředitele archivu, takže má případná žádost by byla zbytečná.“⁶ Odpověď na jeho dopis v registratuře archivu není, ale Vojtěch Cekota pracoval jako ředitel okresního archivu až do svého odchodu na konci roku 1994, z čehož je možné usuzovat, že odezva byla negativní.

Začátky a celé působení Vojtěcha Cekoty v přerovském archivu bylo ovlivněno několika faktory: roztříštěností pracovišť, které pod okresní archiv spadaly; nedostatkem prostoru a nevhodností těchto míst pro ukládání archiválií i jejich zpracování, finanční potíže a také personální změny. V roce 1963 do archivu přišel také Josef Baják s pracovním zařazením dokumentační pracovník. Zaškolení dvou nových posil archivu, zdravotní potíže a následný odchod Arnošta Pause do penze a také povinné vojenské cvičení Vojtěcha Cekoty způsobily, že si dovolenou za první rok v archivu nevybral a dokonce musel pracovat přesčas, aby splnil všechny naplánované úkoly.⁷ S časovou náročností práce se Vojtěch Cekota potýkal i v dalších letech. Od svého nástupu až do roku 1973 nevybral ani jednou celou svou dovolenou.

4.1 Povinnosti vedoucího/ředitele archivu

Jak již samo označení pracovníka naznačuje, jeho základní povinností je vést/řídít, v tomto případě Okresní archiv v Přerově. Zde byla situace o to komplikovanější, že existovala tři od sebe dosti vzdálená pracoviště v Přerově, Tovačově a Potštátě. Každý ze zaměstnanců tedy užíval relativně velkou míru samostatnosti, přestože

⁶ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. VII Korespondence 1964–1986.

⁷ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16.

se ze své činnosti musel zodpovídat. Vojtěch Cekota jako vedoucí (od roku 1968 ředitel) plánoval a vykazoval práci archivářů a také kontroloval pracoviště a depozitáře. Dvakrát měsíčně se také konaly porady se všemi zaměstnanci. Mimo to se účastnil schůzek ředitelů okresních archivů a jednání na ONV v Přerově. Na jeho bedrech také spočívalo hospodářské a administrativní zajištění chodu archivu. Další pracovní náplň se podobala úkolům ostatních pracovníků, jednalo se o práce spojené se zpracováním archivního materiálu, službou badatelům a také propagací archivu a kulturně osvětovou činností, kam patřilo publikování a přednášky.

Za dlouhá léta, kdy Vojtěch Cekota v archivu působil, je podepsán pod archivními pomůckami více než 250 fondů. U některých jako spoluautor s dokumentačními pracovníci Marií Haldovou a Květou Bocanovou. Zabýval se pořádáním archivů obcí, měst, místních a okresních národních výborů, cechů, spolků, farních úřadů, škol, JZD i osobních fondů. Stejně jako jeho publikační činnost, bylo i jeho pracovní zaměření velice široké a různorodé. Věnoval se starším i novějším fondům a informace, které při pořádání získal, pak zužitkoval ve svých článcích. K největším fondům, které uspořádal, patří ONV Přerov (1945–1960) a ONV Kojetín (1949–1960). Při zpracování těchto fondů se musel vyrovnávat s komplikacemi rozmístění depozitářů archivu po celém přerovském okrese. Písemnosti totiž byly pro svůj rozsah rozmístěny do několika depozitářů. A na pracovišti v Přerově pro uložení všech materiálů nebylo dost prostoru. Při pořádání ONV Přerov proto bylo nejprve zpracováno období 1945–1948 a teprve poté se pokračovalo se zbytkem dokumentů.⁸ Výsledky své práce na těchto fondech a také zkušenosti získané jejich

⁸ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1965.

zpracováním pak Vojtěch Cekota prezentoval v roce 1984 na II. severomoravském archivním sympoziu.

Z jím zpracovaných městských archivů je nutné jmenovat archiv města Tovačov, Kojetín a Dřevohostice. Aby však nezůstaly opomenuty ani další fondy, uvádím namátkou některé z nich: Farní úřady Přerov a Kojetín, Gymnázium Jakuba Škody Přerov, Měšťanská škola Kokory, JZD Penčice, MNV Sušice, Zpěvácký spolek Ctibor Tovačov, Okrašlovací spolek Lověšice, Společenstvo hostinských Tovačov a desítky dalších.

Jednou z mnoha povinností Vojtěcha Cekoty byla kontrola spisoven místních národních výborů (MNV) a dalších organizací. Podle informací z výročních zpráv archivu se většina spisoven nacházela ve velmi špatném stavu – nejenže byly spisy uloženy v nevhodných prostorách, ale i způsob jejich uložení byl chaotický a někteří úředníci dokonce odmítali předat archivu písemnosti.⁹ Nebo naopak docházelo ke zničení cenných materiálů z období okupace nebo osvobození.¹⁰ Dokonce i rada ONV byla nucena zabývat se touto situací. Ještě v roce 1964 značná část MNV nedodržovala směrnici Ministerstva vnitra z roku 1959.¹¹ Zlepšení stavu však přicházelo jen pomalu, o pět let později si Vojtěch Cekota povzdechl, že se podařilo dosáhnout alespoň dílčího úspěchu a to, že všechny spisovny MNV vedou podací deníky. Jeho nespokojenost vyvolávala i nepřipravenost výborů na skartaci. Podle jeho slov byl archivář volán hlavně před stěhováním, opravami nebo malováním.¹² Součástí nápravy této situace byly semináře o spisovných a školení pracovníků spisoven, které vedl Vojtěch Cekota a nápomocný mu byl Ivan

⁹ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1964.

¹⁰ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu pro radu ONV Přerov, 1966.

¹¹ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu pro radu ONV Přerov, 27. 4. 1964.

¹² Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu pro radu ONV Přerov, 1969.

Krška. Každoročně se také konaly průzkumy spisoven. Nezabýval se však pouze spisovnými národními výborů, ale také jednotných zemědělských družstev (JZD). Od roku 1978 byl doc. Cekota členem pracovního týmu při MV ČSR-AS pro řešení resortního výzkumného úkolu MV ČSR týkajícího se racionalizace spisové služby s přednostním zaměřením na spisovou službu u národních výborů. V roce 1979 se konalo Severomoravské archivní sympozium v Opavě, kde přednesl referát o spisové službě u JZD.¹³ Ten byl o rok později vydán jako metodický materiál ke zpracování fondů JZD. Další metodika, která vyšla z pera Vojtěcha Cekoty, se věnovala spisové službě Strojních traktorových stanic. Za tyto podklady mu bylo ředitelkou Státního oblastního archivu v Opavě, Dagmar Niklovou, navrženo zvláštní ohodnocení.¹⁴

Okresní archiv a tím i Vojtěch Cekota úzce spolupracoval s Vlastivědným muzeem v Přerově. Společně se obě instituce podílely na vytvoření různých výstav většinou u příležitosti nějakého výročí – například výročí osvobození republiky, vzniku Československa, založení KSČ, Velké říjnové socialistické revoluce nebo vítězného Února. Další výstavy se týkaly čistě regionální problematiky – Přerovského povstání a národně osvobozenického boje na Přerovsku, výročí založení škol (reálného gymnázia, rolnické školy...) nebo jiných institucí v okrese. Archiváři většinou vyhledali dokumenty k dané problematice, podíleli se na přípravě brožur k výstavám a přednášeli. Muzeum pak zajistilo prostory pro výstavu a vytvořilo expozici. Archiv také zajišťoval materiály k různým rozhlasovým a televizním přenosům.

¹³ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zpráva o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1978.

¹⁴ Tamtéž, Zhodnocení činnosti Okresního archivu Přerov, 1980.

4.1.1 Kulturní místopis Přerovska

Z iniciativy ředitele archivu vznikla kartotéka s názvem Kulturní místopis Přerovska. Vojtěch Cekota tak reagoval na zájem veřejnosti a badatelů o výrazné osobnosti regionu. Prvotní záměr a také cíl, bylo shromáždit informace o významných jedincích okresu. Po určité době měla být rozšířena i na kulturní zařízení a spolky.¹⁵ Takto rozsáhlý projekt nebyli zaměstnanci archivu schopni uskutečnit pouze vlastními silami, proto vznikla síť spolupracovníků, zejména z řad bývalých kantorů. Kulturní místopis měl zachytit nejen rodáky přerovského okresu, ale také osobnosti, které zde dlouhodobě působily. A to nejen literáty, pedagogy, vědce, ale i umělce a sportovce. Každý „kdo byl delší dobu veřejně činným, má mít místo v naší dokumentaci.“¹⁶ K základní evidenci byl vytvořen dotazník a na základě těchto dotazníků pak vznikla kartotéka se základními údaji. Prvním krokem k jejímu vypracování byl průzkum všech dostupných biografických slovníků, které byly i inspirací a předlohou, jak by měl kulturní místopis vypadat, a vyhledání osobností spojených s Přerovskem. Další jména byla získána studiem novin a časopisů a o některých osobách se dozvěděli díky badatelům nebo z literatury. I díky této iniciativě se do archivu dostaly pozůstalosti některých vlivných a významných osobností, které by jinak byly zřejmě ztraceny.¹⁷ Informace z této kartotéky pak Vojtěch Cekota využíval při své publikační činnosti, v Kultuře Přerova také vznikla pravidelná rubrika *Připomínáme si...*, kde zužitkoval velkou část takto získaných informací. Tento zdroj také využíval pro podklady do olomouckého a kojetínského kulturního kalendáře. Od roku 1978 pomáhala s vedením Kulturního místopisu Přerovska Věra Fišmistrová.

¹⁵ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1973.

¹⁶ *Dokumentace významných osobností v okresním archivu*. XV. Mikulovské sympozium, roč. XV, 1985, s. 57.

¹⁷ Tamtéž, s. 56–60.

Tato evidence je dodnes živá a stále se pomalu rozrůstá. Běžně se však badatelům nepředkládá, slouží pro potřeby pracovníků archivu.

4.1.2 II. severomoravské archivní sympozium

Ve dnech 13. a 14. listopadu 1984 se v Přerově uskutečnilo II. severomoravské archivní sympozium a to při příležitosti 30. výročí vzniku socialistického archivnictví i jako připomínka deseti let, které uplynuly od přijetí zákona o archivnictví. Zároveň se sympozium konalo v období trvání II. Mezinárodních týdnů archivů. Tematicky bylo zaměřené na vznik národních výborů a krajského zřízení v Československu.¹⁸ Sympozium uspořádal státní oblastní archiv v Opavě, ONV v Přerově a Okresní archiv v Přerově. Bylo zaměřené na vývoj archivnictví v Severomoravském kraji, ale ředitelka Státního oblastního archivu v Opavě, Dáša Seberová, jej považovala za nejvýznamnější akci svého druhu v Československu.¹⁹

Úkolem pracovníků archivu bylo i organizační zajištění sympozia včetně objednání fotografa, občerstvení u RaJ Přerov, tiskárny pro tisk materiálů sympozia, noclehů účastníků, místností pro večírek, rozeslání pozvánek atd.²⁰

4.1.3 Členství v různých komisích

Přestože byla funkce, kterou Vojtěch Cekota zastával, časově náročná a také každodenním dojížděním do Přerova ztrácel cenný volný čas, byl členem různých komisí a dobrovolných sdružení. Od roku 1967 se v rámci své funkce v redakční radě podílel na chodu měsíčníku Kultura Přerova, pracoval také v komisi pro muzea a památky, vlastivědném aktivu, komisi pro regionální dějiny

¹⁸ SEBEROVÁ, Dáša: *Úvod. II. severomoravské archivní sympozium. Sborník příspěvků – referáty. Oprava, 1986, s. 3.*

¹⁹ SEBEROVÁ, Dáša: *Úvod. II. severomoravské archivní sympozium. Sborník příspěvků – referáty. Oprava, 1986, s. 4.*

²⁰ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1984.

při OV KSČ, v sekci památkové péče a ochrany přírody, okresním názvoslovném sboru a sdružení rodičů a přátel školy.

Ve svém volném čase také působil jako kronikář. Tyto zkušenosti pak předával dál a pomáhal vést Kroniku obce Vinary a asistoval i u založení Kroniky rybníkářského spolku v Přerově.

4.2 Prostorové potíže

Okresní archiv v Přerově vznikl po roce 1960 sloučením tří původně samostatných archivů, podle dřívějších okresů – v Přerově, v Kojetíně se sídlem na zámku v Tovačově a v Hranicích umístěný na zámku v Potštátě.²¹ Přestože po územně správní reformě z roku 1960 existoval jeden velký okresní archiv, v Přerově nebyly prostory pro uložení všech archiválií, a proto zůstala tři samostatná pracoviště. Na každém z nich pracoval archivář, který se však zodpovídal vedoucímu archivu v Přerově. Od roku 1963, kdy Bohumír Štégr odešel do služeb Tovačovského muzea, však pracoviště v Tovačově fungovalo pouze jako depozitář a pracovník archivu sem dojížděl z Přerova. Hlavně v zimě práce v Tovačově ustávaly, kancelář nebylo možné vytopit, a proto archivář zůstával v Přerově.²²

Pracoviště na zámku v Potštátě mělo pro své archiválie ještě depozitáře a to v Hranicích na zámku a v Lipníku nad Bečvou. V roce 1969 byly v Lipníku získány nové prostory v bývalé piaristické koleji a byly sem převezeny archiválie

²¹ CEKOTA, Vojtěch: *Státní okresní archiv v Přerově, jeho vznik a rozvoj*. Sborník Státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 1993, s. 3.

²² ZA Opava, SOKA Přerov: Registratura SOKA Přerov. IX Zpráva o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1964.

z hranického zámku. V této době se dokonce uvažovalo, že se do Lipníka přesune i sídlo archivu.²³

z hranického zámku. V této době se dokonce uvažovalo, že se do Lipníka přesune i sídlo archivu.²⁴

Značná část archiválií náležejících Okresnímu archivu v Přerově byla umístěna na zámku v Janovicích u Rýmařova, kde se nacházela pobočka Státního oblastního archivu v Opavě.²⁵ Písemnosti byly odtud postupně převáženy do depozitářů přerovského archivu. Zde byla uložena i značná část dokumentů náležejících Okresnímu archivu Přerov – například písemnosti bývalého Okresního úřadu Přerov a Okresního soudu Přerov. Vojtěch Cekota odhadoval množství archiválií těchto dvou fondů na pět až šest nákladních aut. Jejich převzetí však naráželo na nedostatek prostoru, se kterým se přerovský archiv dlouhodobě potýkal.²⁶

Prostorové potíže komplikovaly život přerovského okresního archiváře již od samého počátku archivu. Arnošt Paus archiválie uchovával v provizorních depozitářích na přerovském zámku a to až do roku 1958, kdy byla zrekonstruována budova na Horním náměstí č. 10.²⁷

Nedostatek místa se netýkal jen uložení archiválií, ale také ztěžoval pořádací práce, kdy rozměrnější fondy musely být pořádaný po částech, protože jejich převoz na jedno pracoviště byl z nedostatku prostoru nemožný. Například kancelář

²³ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti, kart. 15. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1969.

²⁴ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti, kart. 15. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1969.

²⁵ Historie a současnost archivu. In: http://www.archives.cz/zao/za_pob_olomouc/historie/index.php [cit. 5. 8. 2014].

²⁶ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu pro radu ONV Přerov, 27. 4. 1964.

²⁷ CEKOTA, Vojtěch: *Státní okresní archiv v Přerově, jeho vznik a rozvoj*. Sborník Státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 1993, s. 6.

v Přerově na Horním náměstí č. 10 sloužila jako pracovna Vojtěcha Cekoty, pořádací místnost, ale také jako badatelna. Na tyto komplikace doc. Cekota vzpomíná: „Když jsem dostal dalšího pracovníka²⁸, pracovali jsme tu oba. Přišel-li badatel, tak jeden z nás musel vypadnout do depozitáře, abychom ho mohli posadit ke stolu.“²⁹

Nejhorší stav panoval právě v sídle okresního archivu, v Přerově. V budově na Horním náměstí č. 10 byla k dispozici pouze kancelář a dvě místnosti sloužící jako depozitáře. Prostory v Přerově byly nejvíce badatelsky využívány, ale byly také v nejhorším stavu. Vojtěch Cekota je dokonce označoval za „zdravotně závadné“. Místnosti byly vlhké a stopy vlhkosti dosahovaly až do výšky jednoho metru. Kancelář byla „malá, tmavá a vlhká místnost – pracovna, odpudivý vstup kolem sociálního zařízení.“³⁰

Vedoucí archivu tedy vynakládal spoustu času a energie na jednání o nových prostorách pro uložení archiválií. Téměř každoročně se tato problematika projednávala i na schůzích pléna ONV a objevovala se i ve výročních zprávách okresního archivu: „Prostorová situace archivního pracoviště v Přerově se nezměnila a je naprosto neuspokojivá; naděje na trvalejší řešení je nepatrná.“³¹ V roce 1963 se podařilo získat dvě další místnosti v Husově ulici č. 6, ty však nevyhovovaly pro malou nosnost stropů. O dva roky později byly proto prostory vyměněny za jedinou místnost na Náměstí Osvobození č. 7, došlo tedy ke zmenšení úložného prostoru, ale zde se depozitář nacházel v přízemí, což bylo pro archiv z hlediska

²⁸ Josefa Bajáka v roce 1963.

²⁹ Srov. Rozhovor s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou.

³⁰ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1971.

³¹ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1967.

bezpečnosti výhodnější.³² Dalším jednáním byla získána bývalá Turkova pekárna na Horním náměstí č. 22/23, ale tyto prostory byly pro archiv nevhodné. Potřebovaly generální opravu, ke které nedošlo a situace tedy i nadále zůstala nepříznivá. V Přerově stejně jako v Tovačově již v roce 1965 nemohli přijímat další archiválie, protože je neměli kam uložit.³³ Důležité fondy jako Městský úřad Přerov a ONV Přerov zůstávaly nepřevzaté.³⁴

Ke změně došlo v roce 1969, kdy byla zakoupena ubytovna v Lobodicích a okresní archiv tak získal deset místností pro depozitáře a dvě nové kanceláře. Nové úložné prostory vyřešily problémy s přebíráním materiálu, ale došlo tak k dalšímu tříštění okresního archivu. Spojení do Lobodic nebylo ideální, a protože archiv neměl k dispozici vozidlo, doprava do nového objektu byla komplikovaná a také časově náročná.³⁵ O rok později sem byly převezeny archiválie z místnosti na Náměstí Osvobození a tento depozitář zrušen.³⁶

Depozitáře okresního archivu byly umístěny v provizorních místnostech a budovách dříve sloužících jinému účelu, pro uložení písemností později pouze upravených. Není proto divu, že jejich stav neodpovídal potřebám archivu a postupem času se zhoršoval. Například na zámku v Tovačově, kde byly tři místnosti přeplněné písemnostmi, hrozilo zřícení stropů. V roce 1971 Vojtěch Cekota upozorňoval nadřízené orgány, že „v jedné zdi je trhlina, kterou je vidět ven.“³⁷ Do depozitáře v Lobodicích při prudkých lijácích zatékalo³⁸ a pracoviště v Přerově a Potštátu dlouhodobě trápila vlhkost a to zejména v zimních měsících. V Lipníku

³² Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1965.

³³ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1965.

³⁴ Tamtéž, Zhodnocení činnosti za r. 1967.

³⁵ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1969.

³⁶ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1970.

³⁷ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1971.

³⁸ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1972.

a Tovačově v tomto období nebylo možné pořádat vůbec, protože místnosti nešly vytopit.

„Badatelská agenda se přes nevyhovující podmínky na našich pracovištích udržuje na stejné výši jako v minulém roce [1972]. Tradičně špatné studijní podmínky na pracovišti v Přerově, odlehlost depozitáře v Tovačově, Lobodicích i na Potštátě spolu s nedostatečným dopravním spojením jsou brzdou dalšího rozvoje badatelské agendy. Za současného stavu je opravdu divem, že badatelská agenda je u nás tak vysoká. Dojem, který si návštěvníci i badatelé odnášejí o našem pracovním i studijním prostředí je nelichotivý. Proto další rozšíření badatelské agendy přímo v Přerově, Tovačově i na Potštátě je nežádoucí.“³⁹

Výše popsaná situace si vyžádala pozornost ONV, který v roce 1973 zakoupil dům na Horním náměstí č. 7. Aby mohl být využit, však potřeboval opravy, které byly odkládány pro zaneprázdněnost stavebních podniků v okrese.⁴⁰ Archiv mohl začít využívat nové prostory až v roce 1976, kdy sem bylo přesunuto i jeho sídlo. V budově se nacházela ředitelna, kancelář, badatelna a šest depozitářů. Dům č. 10 na Horním náměstí zůstal i nadále pronajatý. Díky novým prostorám se archiv stal badatelsky přitažlivější a jeho návštěvnost se zvýšila o 35 %. Na dalších pracovištích zůstala badatelská agenda na stejné úrovni.⁴¹

Ředitel okresního archivu se také musel potýkat s problémy, kam umístit archiválie z Tovačovského zámku, protože v roce 1975 získal zámek Vlastivědný ústav a k 1. červenci 1976 vypověděl okresnímu archivu smlouvu. V této době však nebyly k dispozici žádné náhradní prostory, a proto písemnosti na zámku zůstaly.

³⁹ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zpráva o činnosti, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1973.

⁴⁰ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1973.

⁴¹ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1976.

Tehdy se opět začaly řešit prostory v okresním městě, padl návrh postavit pro archiv novou budovu nebo koupit na Horním náměstí další domy a ty upravit.⁴²

Tíživou situaci Okresního archivu v Přerově si velmi dobře uvědomoval ředitel Státního archivu v Opavě Bohumír Indra. Ve svém hodnocení činnosti archivu za rok 1976 napsal: „zvláště je třeba ocenit práci ředitele, nelze však opomenout ani dobrou práci všech pracovníků archivu, pracujících v obtížných podmínkách neúnosně decentralizovaného archivu.“⁴³

Na počátku 80. let se začalo jednat o koupi domu č. 3 na Horním náměstí, který měl nahradit dům č. 10, jež byl pronajatý, a ředitel archivu chtěl prostředky za nájem využít jiným způsobem. Z této koupě nakonec sešlo a od roku 1985 se začala plánovat výstavba nové archivní budovy, o dva roky později bylo rozhodnuto, že nový archiv by měl být postaven v lokalitě Přerov-Henčlov.⁴⁴ Jednání s majitelem pozemku se protahovalo, ale nakonec byl pozemek pro archivní budovu získán. Následující období bylo zaměřeno na vypracování projektové dokumentace a dalších záležitostí týkajících se stavby, nová budova se stala prioritou všech pracovníků archivu a měla přednost před ostatními úkoly.⁴⁵ Ačkoliv Vojtěch Cekota doufal, že stavba začne co nejdříve, vyskytly se komplikace a navíc chyběly finanční prostředky na výstavbu. V roce 1991 byly archivu nabídnuty prostory zrušené školy v Nelešovicích a v zámečku v Citově, obě možnosti však ředitel archivu odmítl. Nechtěl, aby došlo k dalšímu štěpení archivu a svou roli hrály i ekonomické důvody.⁴⁶ Nejasnosti ohledně výstavby přiměly i ředitele Státního oblastního archivu v Opavě, aby se zapojil do jednání s Okresním úřadem v Přerově. „Jsme rádi,

⁴² Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu v r. 1977.

⁴³ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti, kart. 16. Činnost Okresního archivu v r. 1976.

⁴⁴ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. Výkazy a plány práce 1985–1991, sign. IX b.

⁴⁵ Tamtéž, Plán práce na rok 1989.

⁴⁶ Tamtéž Plán práce na rok 1992.

že prostorové otázky Vašeho archivu se začínají řešit a že se vracíte k myšlence účelové novostavby v Henčlově, poněvadž prostorová situace archivu se dostala již bezesporu na hranici únosnosti. Archiv vzhledem ke svým četným depozitářům patří k nejroztříštěnějším v České republice. Roztříštěnost značně ztěžuje práci archivářů a zvyšuje provozní náklady.⁴⁷

Přestože Vojtěch Cekota vynaložil velké úsilí na získání nové archivní budovy, její stavby se jako ředitel Okresního archivu v Přerově nedočkal. Od počátku roku 1993 tuto funkci vykonává PhDr. Jiří Lapáček, doc. Cekota se však jednání o stavbě účastnil. Stavební práce začaly v říjnu 1994 a slavnostní otevření archivu se uskutečnilo 15. února 1996.⁴⁸

4.3 Personální obsazenost archivu

Jak již bylo výše zmíněno, před rokem 1960 měl každý z archivů jednoho pracovníka, který měl na starosti písemnosti příslušného okresu. Od roku 1963 až do devadesátých let tvořili hlavní oporu Okresního archivu v Přerově pánové Vojtěch Cekota a Ivan Krška. Kromě těchto dvou promováných historiků bylo ještě obsazováno místo dokumentačního pracovníka, který však většinou nebyl znalý archivního oboru a bez odborného dohledu sám nemohl vykonávat odbornější práce. V roce 1964 vyjádřil vedoucí archivu svou nespokojenost ve zprávě o činnosti archivu: „O platových podmínkách raději pomlčím, třebaže jednotlivá pracoviště jsou obsazena vysokoškolsky vzdělanými pracovníky s odpovídající kvalifikací. Jejich odměna však tomu neodpovídá.“⁴⁹

⁴⁷ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. Výkazy a plány práce 1985–1991, sign. IX b. Vyhodnocení činnosti SOkA Přerov za rok 1992.

⁴⁸ Historie a současnost archivu. In: <http://www.archives.cz/zao/prerov/historie/index.php> [cit. 5. 8. 2014].

⁴⁹ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu pro radu ONV Přerov, 27. 4. 1964.

Po odchodu Arnošta Pause do penze nastoupil na místo dokumentačního pracovníka akademický sochař Josef Baják. Tuto práci podle slov Vojtěcha Cekoty přijal, protože jej „sochařina neuživila“ a práci v archivu považoval za „přechodné řešení svých existenčních potíží a za ponižující“⁵⁰ Josef Baják v archivu zůstal pouze dva roky, vedoucí archivu na jeho místo požadoval brigádníka zblhlého v psaní na stroji, aby opisoval inventáře a karty JSAF.⁵¹ Na tuto práci byla na konci roku 1966 přijata Marie Haldová, také pracoviště v Potštátě nutně potřebovalo posily, proto byl ve stejném roce zaměstnán Alois Mořkovský. Oba noví zaměstnanci byli přijati pouze na poloviční úvazek, přestože jejich příchod byl pro oba archiváře velkou pomocí, nestačilo to. Proto v roce 1969 byl Marii Haldové úvazek rozšířen na plný pracovní poměr.⁵² Na podzim roku 1971 odešel do penze Alois Mořkovský a na jeho místo nastoupil Alois Formánek, který zastával i úklidové práce.⁵³ V roce 1974 odešla do penze Marie Haldová a na její místo nastoupila Květa Bocanová.⁵⁴

Dokumentační pracovníci byli vítanou posilou archivu, většinou se ale jednalo o zaměstnance bez zkušeností s archivní prací. Proto jim nemohlo být svěčeno pořádání větších fondů. Hned v roce 1965 Vojtěch Cekota v souvislosti s plánem práce Josefa Bajáka uvádí, že není možné: „stálého dohledu nad jeho prací ze strany okresního archiváře, který stejně ztrácí mnoho času dojížděním do Přerova – a ztráta by podstatně vzrostla častým dojížděním do Tovačova, kam je také špatné spojení (o finanční stránce věci vůbec nemluví).“⁵⁵ Stejně tak v Potštátě neměli vzdělaného archiváře: „Rozhodně však není možno počítat s tím, že by se [Alois Mořkovský]

⁵⁰ Srov. Rozhovor s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou.

⁵¹ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1965.

⁵² Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu pro radu ONV Přerov 1969.

⁵³ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1972.

⁵⁴ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1974.

⁵⁵ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Plány práce, kart. 15. Plán práce na rok 1965.

mohl věnovat pořádacím pracím, neboť je vyučen kovářem a pro archivní práci nemá potřebnou kvalifikaci.⁵⁶ Tento problém s nekvalifikovanou pracovní silou pokračoval až do 80. let, kdy Věra Fišmistrová a Marie Samsonková absolvovaly dvouletý archivní kurz při FF Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně.⁵⁷ Nastávaly tak potíže hlavně u pořádání velkých fondů, například ONV Kojetín. V plánu na rok 1979, kam byl tento fond zařazen, vyjádřil ředitel archivu své obavy: „písemnosti vyžadují přece jen zkušené pracovníky“ upozorňoval také, že „s přímou pomocí ředitele archivu nelze při současně vzrůstajících požadavcích na řídicí a organizační práci příliš spoléhat, třebaže se tomuto úkolu bude v maximální možné míře věnovat.“⁵⁸

V roce 1971 se na pracoviště v Tovačově vrátil jako brigádník Bohumír Štěgr, byl to zkušený pracovník, který se zapojil i do pořádacích prací. Mimo to se podílel na uspořádání výstavy a vydání brožury.

Kromě dlouhodobějších úvazků se objevují i pracovníci přijatí pro vykonání určitého úkolu, takto například pomáhal se stěhováním archivu do nových prostor v roce 1976 Bohuslav Obrtel.⁵⁹

Archivní práci Vojtěcha Cekoty i Ivana Kršky komplikovala i roztržitost archivu, tedy nutnost dojíždět kvůli pořádání nebo pro archiválie badatelům do jiných depozitářů. Vedoucího archivu také značně zaneprazdňovaly administrativní a hospodářské úkoly.⁶⁰ Přes veškerou jejich snahu a práci přesčas

⁵⁶ Tamtéž, Plán práce na rok 1966.

⁵⁷ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1982.

⁵⁸ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Plány práce, kart. 15. Plán práce na rok 1979 a 1980.

⁵⁹ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1976.

⁶⁰ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1965.

bylo potřeba přijmout středoškolsky vzdělaného pracovníka. Žádosti ředitele archivu však zůstávaly nevyslyšeny.⁶¹ Ke zlepšení došlo až v roce 1978, kdy byla jako samostatná archivářka přijata Věra Fišmistrová. Neměla archivní vzdělání, ale to si v průběhu dalších let doplnila. O rok později přijata také Marta Rachůnková. V roce 1982 ji nahradila Marie Samsonková.

4.4 Finanční problémy

S množstvím depozitářů umístěných po celém okresu souvisely i zvýšené náklady na jejich údržbu a cestovní výlohy archivářů. Jak již bylo výše zmíněno, budovy, kde byly archiválie umístěny, nesplňovaly optimální podmínky uložení. Finance na generální opravu nebyly a také menší údržby byly problém. To vše se podepisovalo na stavu písemností. V roce 1981 si ředitel archivu stěžoval: „kromě hadru a vysavače nemáme dalších prostředků, jak pečovat o fyzický stav archiválií.“⁶² Mimo to nebyl ani dostatek místa v konzervátorských dílnách, většinou byla opravena pouze jedna kniha ročně.

Nepříjemnosti spojené s financováním okresního archivu pociťovali také zaměstnanci osobně. Docent Cekota se ve svých zprávách nebál upozornit na neúnosnost situace a v roce 1974 napsal: „Pracovní podmínky pro archiváře v našem archivu jsou nedůstojné člověka socialistické společnosti. V letních měsících, když netopíme v kamnech, není k dispozici teplá voda, protože nelze koupit elektrický vaříč (předpisy to nedovolují). A přitom se jedná o velmi špinavou práci v depozitářích. Ochranné pomůcky (plášť, teplá vesta; na rukavice nemáme nárok) jsou k dispozici pouze pro pracovníka. Při více pracovištích, jako je tomu u nás,

⁶¹ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1976.

⁶² ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Plány práce, kart. 15. Plán práce na léta 1981 - 1985.

máme si je vozit s sebou.“⁶³ Dalším problémem bylo cestování mezi jednotlivými depozitáři. Archiv neměl k dispozici vlastní automobil a cestovní výlohy se díky vzdálenosti depozitářů zvyšovaly, naopak postupem času finanční prostředky na cestovné klesaly.⁶⁴

Také zařízení pracovišť neodpovídalo představám ředitele archivu, chyběl nábytek, regály, ale nedostatečně byla vybavena i archivní knihovna. „Také srovnání s archivy v jiných okresech severomoravského kraje není pro nás příznivé. V Šumperku, Bruntálu, Opavě, Ostravě, Vsetíně aj. mají okresní archivy vlastní budovu s řádně vybavenými místnostmi. Pokud se týká vybavení archivní knihovny, patří Přerov k nejhudším“ zlobil se v roce 1963 Vojtěch Cekota. A opravdu porovnání počtu knih mluvilo samo za sebe, knihovna v této době obsahovala jen 300 svazků. V jiných archivech se jejich množství údajně pohybovalo od čtyř do osmi tisíc.⁶⁵ Tuto situaci se docent Cekota snažil vyřešit pravidelným nákupem knih v antikvariátech a podařilo se mu získat i dar ze zrušené učitelské knihovny na gymnáziu.⁶⁶ V roce 1971 také pro archivní knihovnu zajistil zisk jednoho výtisku od každé knihy, která získá tiskové povolení od odboru kultury ONV v Přerově.⁶⁷

4.5 Publikační činnost

Jako ředitel Okresního archivu v Přerově měl Vojtěch Cekota k dispozici nepřehledné množství materiálů pro publikační činnost. Přesto na počátku svého působení v archivu moc literárně činný nebyl. Jak sám přiznává, zpočátku se psaní vyhýbal, protože se chtěl věnovat archivní práci. Jeho povolání si však vyžádalo,

⁶³ Tamtéž, Plán práce na rok 1974.

⁶⁴ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Plány práce, kart. 15. Plán práce na léta 1981–1985.

⁶⁵ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zprávy o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1964.

⁶⁶ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1964.

⁶⁷ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1971.

aby publikovat začal. Nejprve se jednalo o kratší články k různým výročím, ale od roku 1967 navázal úzkou spolupráci s měsíčníkem *Kultura Přerova* a od této doby se začal pouštět i do větších projektů a podílel se i na vydání knih přesahujících rámec okresního archivu.

Je přirozené, že většina jeho publikovaných článků a studií se týká přerovského okresu. Když jsem se však pana docenta ptala na jeho odborný zájem, uvedl, že nejbližší mu byla témata, kterým se věnovat nemohl – církevní dějiny v 16. a 17. století a také historie jeho rodiště, Zlínska. Náboženskou problematikou se začal zabývat téměř bezprostředně po sametové revoluci a záběr v tomto ohledu se ještě rozšířil v době, kdy začal působit na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Dějinám zlínského regionu se částečně věnoval i jako ředitel okresního archivu – přednášky týkající se historie Zlína, spolupráce na publikaci *Hrady, zámky a tvrze jihomoravského kraje*.

Kromě Vojtěcha Cekoty byl literárně činný také Ivan Krška a Bohumír Štégr, v podstatě měli témata, kterými se zabývali, rozdělená podle svého pracoviště a archiválií, které jim byly nejvíce přístupné. PhDr. Krška se věnoval Potštátsku a oblasti Hranic a Lipníka a Bohumír Štégr se zabýval rodným Kojetínem a nedalekým Tovačovem. Bádání ředitele archivu se zaměřovalo na Přerovsko. Při zpracování větších publikačních projektů, jako například dějin města Přerova, musel Vojtěch Cekota pro materiály i do jiných archivů – do Olomouce, Janovic nebo do Brna.⁶⁸ Publikační činnost však zabírala hodně času, práce na člancích a studiích si „zpravidla vyžadají i část mimopracovní doby.“⁶⁹ Proto se Vojtěch

⁶⁸ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. IX Zpráva o činnosti 1964–1981, kart. 16. Zpráva o činnosti Okresního archivu 1965.

⁶⁹ Tamtéž, Zpráva o činnosti Okresního archivu 1964.

Cekota snažil tuto práci co nejvíce omezit, tento záměr však netrval dlouho a od roku 1967, kdy se stal členem redakční rady Kultury Přerova, publikoval stále více.

Dlouhodobě spolupracoval nejen s Kulturou Přerova, ale také s Novým Přerovskem, Zpravodajem města Hranic a lázní Teplíc n. B. Pravidelně se účastnil i Mikulovských symposií a jeho příspěvky z konference nalezneme v každoročně vydávaném sborníku z této akce. Mimo to se účastnil i dalších konferencí s historickou a archivní tematikou po celé republice.

Kromě vlastní publikační činnosti byl ředitel archivu často žádán, aby napsal posudky na různé diplomové práce dějepisného charakteru a také korigoval texty „vlastivědných nadšenců“. Jeho kritika děl byla konstruktivní a autorům kromě rady pomohl také s vydáním jejich děl v některém z okresních periodik.⁷⁰

Ne vždy však publikování bylo pro Vojtěcha Cekotu činností, se kterou by byl spokojený. Když v 80. letech spolupracoval na vydání monografie věnující se okresu Přerov, byl rozhořčen kvůli zásahům do své části textu. Z původních 170 stran, na kterých zpracoval místopis 140 obcí, byla jeho práce redukována na pouhých 70 a to ještě nebyl konec zkracování. Text, který tímto způsobem vznik označoval jako „výtvor“ a svou nespokojeností se netajil, redaktorovi Vítězslavu Bělovskému napsal: „Věřte mi, že za tohoto stavu bych nejraději od uzavřené dohody odstoupil.“⁷¹ Jak vyplývá z další korespondence, kterou ředitel archivu vedl s různými periodiky, nikdy se nebránil menším úpravám svých článků,

⁷⁰ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. VII Korespondence, sign. 11.

⁷¹ ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. VII Korespondence, sign. 11. Dopis Vítězslavu Bělovskému z roku 1985.

ale zde se jednalo o kompletní rozbití jeho koncepce a radikální zestručnění. Monografie nakonec vyšla v roce 1988 s rozsahem pouhých 128 stran.⁷²

Rozčarování muselo přinést také jednání s časopisem *Agrikultura*, kterému v roce 1965 zaslal svůj článek o výročí první zemědělské školy na Moravě. Na jeho dopis mu nebylo odpovězeno a ani studie nebyla otištěna. Až po druhé urgenci na adresu redakce časopisu byl článek otištěn v čísle 7 roku 1968.⁷³

Ladislav Hosák Vojtěcha Cekotu navrhnul jako spolupracovníka pro publikaci *Hrady, zámky a tvrze v ČSSR – soudní okresy Přerov, Kojetín, Napajedla a Zlín*. Na tuto spolupráci ředitel archivu samozřejmě přistoupil a je tedy spoluautorem knih *Hrady, zámky a tvrze v severomoravském a také jihomoravském kraji*. Díky této spolupráci se mohl také dotknout dějin Zlínska.

5. Odchod z Okresního archivu Přerov a kariéra univerzitního profesora

Již v roce 1990 vznikl docentu Cekotovi nárok na odchod do penze, této příležitosti nevyužil, ale začal se poohlížet po svém nástupci. V době, kdy plánoval činnost archivu na rok 1991, nebyla tato otázka vyřešena. PhDr. Jiří Lapáček vzpomíná, že jej v průběhu tohoto roku Vojtěch Cekota oslovil s nabídkou, aby nastoupil na jeho místo. Jiří Lapáček, který dosud pracoval v přerovském muzeu J. A. Komenského, jeho návrh přijal. Nejprve pracoval jako archivář a od 1. ledna 1993 se stal jeho ředitelem. Vojtěch Cekota v archivu působil do konce roku 1994 a to už jen na částečný úvazek.

⁷² *Okres Přerov*. Ostrava, 1988. 128 s.

⁷³ *První zemědělská škola na Moravě*. *Agrikultura*, č. 7, Bratislava, 1968, s. 129–142. ZA Opava, SOkA Přerov: Registratura SOkA Přerov. VII Korespondence, sign. 11.

Do penze se však docent Cekota ještě nechystal, od roku 1990 navázal spolupráci s Cyrilometodějskou teologickou fakultou Univerzity Palackého v Olomouci. Zde působil na Katedře církevních dějin, patrologie a křesťanského umění. Aktivně se zapojoval do chodu fakulty i univerzity, v letech 2000–2003 byl členem Vědecké rady CMTF, zastával funkci proděkana pro organizaci, rozvoj a sociální otázky studentů a přitom byl statutárním zástupcem děkana teologické fakulty. V roce 1999 předsedal volební komisi na CMTF při volbách do akademického senátu univerzity,⁷⁴ a byl za CMTF do tohoto senátu zvolen,⁷⁵ zároveň měl mandát v akademickém senátu CMTF. Zde působil od roku 1998 jako předseda. Byl také redaktorem měsíčníku Zprávy CMTF.⁷⁶

V 90. letech se aktivně zapojil do práce Kruhu českých duchovních tradic při Ekumenické radě církví. Při této iniciativě se sešli zástupci Českobratrské církve evangelické, Církve československé husitské a římskokatolické, aby si vyjasnili své postoje k různým tradicím vycházejícím z historické skutečnosti českých zemí – cyrilometodějské, svatováclavské, české reformace, J. A. Komenského a další. V roce 2003 vystoupil na konferenci Kruhu duchovních tradic s přednáškou Katolická církev v předbělohorském období. V rámci Ekumenické rady církví byl také členem Komise pro studium rekatolizace.⁷⁷ Dále byl Vojtěch Cekota činný v Komisi pro duchovní četbu dějin při České biskupské konferenci.

⁷⁴Vyhlášení voleb do AS UP. Žurnál UP, březen, 1999.

In: http://www.upol.cz/fileadmin/zuparchiv/VIII/vol_20.pdf [cit. 7. 8. 2014]

⁷⁵Výroční zpráva o činnosti CMTF UP za rok 1999.

⁷⁶Výroční zpráva o činnosti CMTF UP za rok 2000, s. 2. In:

http://www.cmtf.upol.cz/fileadmin/user_upload/CMTF-dokumenty/vzcmfup2000.pdf [cit. 7. 8. 2014]

⁷⁷Kruh českých duchovních tradic. In: <http://veritas.evangelnet.cz/html/circl1cz.htm> [cit. 7. 8. 2014]

Tento výčet aktivit se zdá úctyhodný, není však konečný. V roce 2003 Vojtěch Cekota úspěšně ukončil habilitační řízení a získal titul docent. Své působení na fakultě ukončil v roce 2006.

Ani v současné době docent Cekota jen nečinně nepřihlíží dění ve svém okolí. V rámci farnosti sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně publikuje ve farním zpravodaji Život farnosti.

6. Rozhovor s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou

Jaké jsou vzpomínky na vaše dětství?

Rád vzpomínám na své dětství, na rodiče a sourozence. Ještě před svatbou si tatínek postavil menší rodinný domek ve Zlíně, na který si musel vypůjčit a dluh pak společně s maminkou spláceli až do konce války. U domu byla dosti velká zahrada, tekla přes ni potok. Tam jsem prožil prvních 5 let života společně s mladším bratrem (nar. 1932) a sestrou (nar. 1934). V roce 1935 jsme se přestěhovali do většího rodinného domu v ulici U Splavu, v kterém bydlím až do dnešních dní. K bratrovi a sestře přibyli další sourozenci – Jan (1937, po třech měsících zemřel), Marie (1943), Helena (1950). Rodiče nám vytvořili neobyčejně krásný domov, pokud žili, rádi jsme se u nich setkávali, po jejich smrti se alespoň jednou v roce setkáváme všichni sourozenci střídavě u jednoho z nás, zpravidla o Vánocích a při oslavách životních výročí.

Jaké bylo povolání vašich rodičů? Byli to právě oni, kdo Vás přivedl k zájmu o historii? Vzpomenete si, kdy Vás začaly zajímat dějiny?

Tatínek vyšel z velmi skromných poměrů, ve 13 letech přišel o oba rodiče, vyučil se obuvníkem, ale ševcovské řemeslo samostatně nikdy neprovozoval. Přijal zaměstnání u fy Baťa jako obuvnický dělník, pracoval u kruhu až do odchodu do

invalidního důchodu v r. 1950. Maminka se po celý život věnovala domácnosti, rodině. Stále obdivuji, jak to všechno mohla stihnout, když neměla k dispozici žádnou techniku s výjimkou vysavače. Při vši práci si vždy našla čas na nás. Na můj zájem o historii neměli rodiče žádný vliv. Možná jenom nepřímo, když zejména otec měl dosti kritické názory na některé události z našich dějin (Masaryk, husitství, jezuité).

Se zájmem o historii to bylo trochu složitější. Protože se za německé okupace, kdy jsem navštěvoval obecnou a měšťanskou školu, dějepis nevyučoval, přišel jsem do styku s dějinami až na gymnáziu po druhé světové válce. Od té doby mě zájem o historii neopustil. Vzpomínám si, že jsem někdy v hodinách dějepisu diskutoval s profesorem o některých otázkách, na které jsem měl odlišný názor než on.

Rodina velice ovlivňuje jednání, myšlení, ale i hodnoty, které si s sebou neseme celý život. Jak tomu bylo u Vás?

Je nesporné, že rodina ovlivňuje život a názory dětí. V našem případě to platí bez výjimky. Vyrůstali jsme v katolické rodině, v které se víra opravdu prožívala a stala se neodmyslitelnou součástí našeho života. Církevní rok jsme prožívali podobně, jak to zachytila B. Němcová v Babičce. V neděli jsme chodili do kostela na mši sv., zúčastnili jsme se všech církevních oslav a slavností, spolu s rodiči a prarodiči putovali pěšky na poutní místa (především na Svatý Hostýn), navštěvovali hodiny náboženství (tehdy povinné), řídili se Desaterem, navštěvovali katolický skaut, četli knihy, které nám rodiče doporučovali atd. Řekl bych, že zásady, které nám dali rodiče (zejména otec), byly tak pevné, že jsme se jim nikdy nevzdálili, i když v době komunistické totality nám to působilo nemalé potíže, ale na rozdíl od mnohých jsme nemuseli své názory nikdy měnit.

Základní školu i gymnázium jste navštěvoval ve Zlíně, jaké jsou Vaše vzpomínky na tohle období Vašeho života? Setkal jste se s někým, kdo na Vás silně zapůsobil?

Na základní školu (obecnou, měšťanku) vzpomínám se smíšenými pocity, protože jsem obě školy navštěvoval v době druhé světové války, v době dlouhých „uhelných“ prázdnin, v době náletů či přeletů spojeneckých letadel, represí po atentátu na R. Heydricha, odstraňování závadných míst v učebnicích, pokud vůbec nějaké byly, ve strachu z německých vojáků atd. Divím se, že jsme se vůbec něčemu naučili. Kantoři si počínali opatrně, přesto bylo patrné, že se snaží v rámci možností posílit v žácích vlastenecké cítění. Pokud jde o vlastní výuku, nepřiliš dobré vzpomínky mám na hodiny „krasopisu“, který mi dělal potíže na obou školách a kazil jinak docela slušné vysvědčení. Pan učitel to myslel dobře, ale má ruka již tak dobrá nebyla. Po válce jsem se dostal na gymnázium, kde mne zajímaly předměty, které za okupace se neučily, mj. dějiny. Z kantorů měl na mne největší vliv asi prof. náboženství ThDr. Josef Vrzalík, který mě zapojil do činnosti v SKA (Studentská katolická akce).

Jaké bylo Vaše působení ve Studentské katolické akci? Jak dlouho jste byl ve SKA činný? Vzpomenete si na nějaké zážitky spojené s touto organizací?

Ve SKA jsem působil asi od roku 1946, na gymnáziu jsme tvořili kroužek asi 8 – 10 studentů vyšších ročníků, kteří se scházeli jednou měsíčně, aby si prohloubili a rozšířili své náboženské znalosti a vědomosti. Hlavní náplní byla četba úryvku z Bible a jeho výklad, informace o literatuře, o dění ve společnosti, o církevních a náboženských akcích. Každý obyčejně dostal nějaký drobný úkol, o kterém pak příště referoval. Zástupci těchto školních kroužků se scházeli jednou za čtvrtletí na oblastních poradách, kde si vyměňovali zkušenosti. Vedoucí kroužku se měnili, po

maturitě odcházeli na vysoké školy, kde se stávali členy podobných kroužků. Do únorového převratu jsme neměli problém se svou činností, po únoru již to bylo obtížnější. Tehdy jsem vedl kroužek v gymnáziu a současně jsem se účastnil oněch oblastních porad. V této činnosti jsem pokračoval ještě rok po maturitě, ale současně jsem se zapojil do činnosti vysokoškolského SKA, tj. v roce 1950. Tato činnost již probíhala v ilegality, scházeli jsme se v soukromých bytech až do zásahu StB v r. 1952, kdy došlo k zatčení brněnského ústředí SKA, k zatýkání v Praze i Olomouci. Činnost byla na čas přerušena, ale přetrvávaly osobní kontakty, které trvají dosud. Protože jsem v době zásahu StB neměl už žádnou funkci, unikl jsem pozornosti. Třebaže jsme se omezovali na filozofické a náboženské otázky a vyměňovali jsme si v tomto směru literaturu, bylo to pokládáno za protistátní činnost; vedoucí byli odsuzováni k vysokým trestům. Na co rád vzpomínám, je krásné a radostné „ovzduší“, v kterém se naše setkání konala. Byla to jakási oáza klidu a pohody (svobody), kde jsme zapomínali na ponuru atmosféru doby, na neustálé omílání budovatelských hesel a frází o úspěších pracujícího lidu.

Kdy jste se rozhodl, že Vaše další kroky budou směřovat do Olomouce? Proč jste si vybral právě učitelský obor dějepis – latina? Uvažoval jste i o jiném zaměření?

Únorové události roku 1948, převzetí veškeré moci ve státě komunistickou stranou, zapůsobily na všechny studenty i na naše kantory. To, co se ještě před únorem zdálo jasné, najednou se změnilo. Pro vysokoškolské studium jsem se rozhodl vlastně už tehdy, kdy jsem byl přijat do gymnázia. Dějiny (historie) mě zajímaly, protože jsem se chtěl více dozvědět, proč se mnohé události v našich dějinách vykládají tak odlišně, řekl bych konfesijně. Jaká je asi pravda? Lze se vůbec z pramenů dovědět, jak k té či oné události došlo? Historie byla jasná volba, ale co k ní jako druhý obor. Váhal jsem a po delším rozvažování jsem se rozhodl pro zeměpis. Problém však

nastal během přijímacího pohovoru na filozofickou fakultu v Olomouci (Olomouci jsem dal přednost před Brnem, protože jsem to měl z bydliště blíže), kde mi sdělili, že kombinace dějiny-zeměpis na filozofické fakultě není realizovaná (ale studuje se na pedagogické fakultě), že k historii přichází v úvahu čeština nebo latina. Přemluvili mě, abych si zvolil latinu. A tak jsem po prázdninách roku 1950 začal studovat učitelskou větev v kombinaci latina - dějiny. Během středoškolských studií jsem uvažoval také o studiu techniky (strojírenství) i teologie. Po zrušení teologické fakulty v Olomouci tato možnost padla.

Po ukončení studia jste začal pracovat v Krajském muzeu ve Zlíně, měl jste pracovní nabídky i od jiných institucí? Jak vzpomínáte na práci v tomto muzeu?

Po ukončení studií absolventi dostávali tzv. umístěnku, tj. přikázané místo nástupu zaměstnání. Protože jsem studoval učitelský směr (promovaný pedagog), dostal jsem umístěnku do gymnázia ve Valašských Kloboukách, kde jsem měl učit dějepis a latinu. Současně mě informoval prof. L.Hosák, že v Krajském muzeu v Gottwaldově se uvolnilo místo historika. Podal jsem si žádost, byl jsem přijat a v únoru 1955 jsem tam nastoupil. Pokud jde o onu umístěnku, postoupil jsem ji svému spolužáku, který na rozdíl ode mne, žádnou umístěnku nedostal, zkrátka byl bez zaměstnání. Byl jsem rád, že mám zaměstnání v místě bydliště, i když jsem musel dojíždět do Malenovic a později na Lešnou. Na práci v muzeu mám rozporuplné vzpomínky. Muzeum se teprve budovalo, sbírkové předměty v nepatrném počtu, hlavní náplní byla tzv. osvětová činnost – příprava výstav, budování expozice, metodická pomoc kronikářům, publikační a přednášková činnost, zachraňování historických předmětů i dokumentů, budování knihovny, posuzování rukopisů aj. Spíše než na práci vzpomínám na přátelství s některými spolupracovníky, ať již to byli etnografové PhDr. A.Kubeša, sběratel valašských lidových písní, PhDr. J.Štika, později ředitel

Valašského muzea v přírodě, PhDr. Věra Kovářů, kunsthistorik PhDr. Jaroslav Petruš a další. V mnohém jsem se od nich něčemu přiučil a uplatnil ve své historické práci.

Vaše působení v Krajském muzeu ve Zlíně trvalo do roku 1958. Mohu se zeptat, z jakého důvodu jste pak začal pracovat v Hodonínských cihelnách v Malenovicích? Jakým způsobem jste vnímal tuto práci?

Na otázku, z jakého důvodu jsem začal pracovat v cihelně, mohu odpovědět stručně. Jak už jsem Vám napsal posledně, na jaře roku 1958 probíhaly prověrky v kulturně osvětových zařízeních, při kterých jsem nemínil diskutovat o svých názorech, resp. změnit svůj postoj k náboženství. Tím jsem podle posuzovatelů nemohl zůstat na svém místě, „ztratil jsem důvěru pracujících lidí“, jak stálo v dekretu, byl jsem propuštěn a bez místa. Bylo mi jasné, že s tímto posudkem žádné „slušné místo“ nedostanu, třebaže jsem se o to pokusil. V cihelně projevíli zájem, tak jsem tam nastoupil jako pomocný dělník. Pro stavebnictví jsem se rozhodl, protože jsem očekával, že tu snadněji získám nárok na samostatný byt. Práci v cihelně jsem vnímal jako každou jinou manuální práci. Dostí těžko to však nesli rodinní příslušníci (manželka, rodiče, sourozenci). I v tomto prostředí jsem navázal přátelství s několika pracovníky, kteří měli pro mé postoje pochopení. Čas od času jsem se pokusil změnit zaměstnání, ale podařilo se mi to až koncem roku 1962, resp. v lednu r. 1963.

V roce 1963 jste se vrátil ke své původní profesi jako archivář v Přerovském okresním archivu. Přerov není právě blízko Vašemu bydlišti, neuvažoval jste o přestěhování? Jaké jsou Vaše vzpomínky na své začátky v archivu v Přerově?

Původní má profese není archivář či historik, ale pedagog. Vždy jsem chtěl učit, pracovat s mládeží, ale únorové události mi to znemožnily. Školství byla oblast, kterou si komunisté hlídali. Hned po únoru 1948 muselo mnoho věřících učitelů

opustit svá místa, také v onom roce 1958 řada učitelů skončila po prověrkách „ve výrobě“. Jestliže jsem nemohl z ideologických důvodů působit ve školství, usiloval jsem o zaměstnání, v kterém bych alespoň částečně mohl uplatnit své vzdělání (kvalifikaci). Zasluhou spolužáků a přátel se mi to podařilo až téměř po pěti letech manuální práce, kdy se uvolnilo místo archiváře v Přerově. Podal jsem si žádost, proběhlo zdoluhavé „kádrování“ (od července 1962 do konce roku), a teprve v lednu 1963 jsem opravdu v Přerově nastoupil. Kupodivu v Přerově nikomu nevadilo mé přesvědčení, naopak jako klad byla hodnocena má práce v cihelně. Velmi se v mé záležitosti exponoval tamní vedoucí kádrového odboru ONV. Byl to svérázný člověk, původním povoláním dělník v přerovském podniku Kazeto, který jednal přímo a z ničeho nedělal „vědu“. Jsem přesvědčen, že jeho zásluhou celé kádrové řízení skončilo úspěšně. Dostal jsem „dekret“, že jsem přijat a zařazen na funkční místo samostatného archivního pracovníka s měsíčním platem 1600 Kč a pověřen vedením Okresního archivu. O přestěhování jsem nikdy neuvažoval, spíše jsem počítal s tím, že zde nějakou dobu vydržím a najdu si něco ve Zlíně, kde jsme měli a máme rodinný dům. Bytová situace byla svízelná, na přidělení bytu se čekalo i několik let. Ve vlastním domě jsme měli nájemníky a dlouho jsme měli k dispozici jenom jednu místnost., ale to jsou již podružné věci.

Jakým způsobem fungoval Okresní archiv v Přerově, když jste zde začal pracovat?

Začátky v Okresním archivu v Přerově byly docela snadné. I když jsem archivnictví jako obor nestudoval, měl jsem k němu dobré předpoklady. Práce s archiváliemi mě vždy zajímala, trochu jsem k ní „přičichl“ během prázdninových brigád v Nových Zámcích u Litovle a v Cholticích u Přelouče. V okresním archivu však měl archivář širší náplň práce – dohled nad spisovnými různými institucí, skartační řízení u institucí s okresní a místní působností, ukládání a přebírání písemností, jejich

pořádání, vyhotovení archivních pomůcek (inventářů) a publikační činnost, které jsem se zpočátku vyhýbal. K tomu přistupovala spolupráce s muzeem při různých výstavách. Málem bych zapomněl na badatelskou agendu, tj. na vyhledávání dokumentů (archiválií) a jejich předkládání badatelům ke studiu nebo úřadům k vyřizování úředních záležitostí. Do všech těchto činností mě uváděl a zaučoval **Arnošt Paus**, s kterým jsem si dobře rozuměl. Byl to zkušený úředník, který za první republiky pracoval na jižním Slovensku, odkud se po vzniku samostatného slovenského státu musel odstěhovat a usídlil se v Přerově. Byl již v důchodovém věku, přesluhoval, byl věřícím člověkem. Brzy jsem se seznámil i s jeho manželkou, když mě pozval na návštěvu. Spolupráce s ním však trvala jenom krátkou dobu. Po několika měsících od mého nástupu mu lékaři zjistili nádor na hrtanu, na podzim 1963 byl v Olomouci operován, přestal mluvit a dorozumíval se posuňky a hlavně písemně, do krku měl zavedenu sondu. Dlouhou dobu marodoval a v roce 1964 rozvázal pracovní poměr a zůstal již natrvalo v důchodu. Od léta roku 1963 jsem v archivu zůstal sám a docela mi to vyhovovalo. Ve skutečnosti to nebylo tak zcela pravda, protože pod Přerov spadaly ještě pobočky v Potštátě, kde pracoval Ivan Krška na celý úvazek, a v Tovačově, kde byl na poloviční úvazek zaměstnán Bohumír Štéger, invalidní důchodce. K archivu patřily ještě tři uklízečky, každá s úvazkem 0,2, z nichž paní Šlězrová uklízela archivní místnosti v Přerově, paní Štégerová v Tovačově, třetí uklízečka působila v Potštátě. **Bohuš Štéger** byl komunist, ale tzv. ideální, který to ve straně neměl vůbec snadné a s praktikami komunistů nesouhlasil. Hned první setkání s ním bylo zajímavé, protože mi nabídl tykání a požadoval, abych mu říkal křestním jménem Bohuš. Vyhověl jsem mu, i když byl podstatně starší než já. Upoutal moji pozornost svými historickými znalostmi a zájmem o regionální dějiny, sbíral lidové pověsti a také je knižně vydal.

V archivu mi hodně pomohl a také jsem se od něho mnohému z bohatých dějin Kojetínska a Tovačovska poučil. Společně jsme pak dali dohromady knížku o Tovačově, spíše bych měl napsat, že jsem mu pomohl s jejím vydáním, protože skoro celý text připravil sám.

Ivan Krška byl vysokoškolák, školený archivář, od kterého jsem získával a čerpal odborné rady i pomoc při vlastní archivní práci. Velmi mi pomohl nejen na počátku, ale také v dalších letech mého působení v okresním archivu. Výborně ovládal němčinu i latinu, stejně jako Bohuš Štéger. Ivan byl věřící člověk, s kterým jsem si po této stránce velmi dobře rozuměl. Shodli jsme se v otázkách náboženských i politických. Později v roce 1968 jsme oba vstoupili do lidové strany (ČSL), v které se Ivan stal významným funkcionářem a členem okresního výboru ČSL na Přerovsku. Chvilí trvalo, než jsem si zvykl na jeho příliš impulzivní povahu; kdejaká maličkost jej rozčílila, vzkypěl hněvem (vztekem), začal nadávat a chrlil ze sebe důvody, proč to či ono nemůže udělat. Když se vybouřil, už klidněji se zeptal, co vlastně má udělat či zařídit, a také to vykonal. Ovšem, muselo tomu předcházet ono „bouření“. I když byl zkušenějším v archivní práci (v teorii i praxi), nechtěl přijat funkci vedoucího, kterou mu přede mnou nabízeli. Zůstal pouze vedoucím archivního pracoviště v Potštátě, kde také bydlel, ale služebně podléhal vedoucímu, tj. mně. Tehdy byl ještě svobodným mládencem, byl o dva roky mladší, spravoval další depozitáře v Hranicích a Lipníku n. B., do Přerova dojížděl každých 14 dní pro zálohu a vyúčtování platu, který činil asi o 200 Kč méně než jsem pobíral já. Když se později zrušily zálohy, přijížděl jednou za měsíc. Tehdy jsme měli pracovní poradu, po ní jsme diskutovali o politické situaci. Vzájemně jsme se povzbuzovali a společně snášeli tíhu komunistické diktatury. Divím se, že nás režim nechal na jednom pracovišti. Je to jenom důkazem, jakou váhu přisuzoval archivnictví a archivu, o

kterém většina lidí soudila (i někteří funkcionáři národních výborů), že je v něm uložen „starý papír“ vhodný tak jenom do sběru. Proto spolupráce s nimi nebývala právě snadná, ale postupně se nám přece jenom podařilo jejich vztah ke starým písemnostem zlepšit.

Poměrně velmi brzy jsem se v Přerově seznámil s dalšími lidmi, kteří měli zájem o historii, památky, dokumenty. Vedle kolegů z muzea se jednalo vesměs o dobrovolné pracovníky – důchodce, kteří na bádání v archivu měli čas: Josef Dostál, učitel a okresní konzervátor, Alois Beňa, bývalý školní inspektor, funkcionář strany socialistické, Bohumil Matušík, profesor, J.Mackovík (sedlák), Jan Králík, Josef Přidal, profesor. Každý se zajímal o něco jiného, spojovala nás regionální historie a také kritický postoj k režimu.

Dvojí podřízenost

Pokud jde o nadřízené, byl jsem v jakémsi divném postavení, když jsem po stránce personální „podléhal“ odboru pro vnitřní věci ONV v Přerově, který mi stanovil a vyplácel plat a zajišťoval také veškeré materiální potřeby archivu (kancelářské potřeby, porto, vybavení potřebným nábytkem a regály, cestovné, dopravu, atd.). Odborný dohled nad okresními archivy mělo zpočátku na starosti archivní oddělení Krajské správy ministerstva vnitra v Ostravě, tj. Bezpečnost. Později po roce 1966 přešel odborný dozor k Státnímu oblastnímu archivu v Opavě. S příslušným referentem, který vykonával dohled nad pracovníky okresních archivů, jsem neměl žádný problém, i když podvědomě jsem zachovával jakousi opatrnost. Zejména jsem nerad mluvil o sobě, o svých názorech, o dřívějším působení v muzeu i v cihelně. Když už nebylo vyhnutí, pak jsem svůj odchod z muzea a práci v cihelně vysvětloval tíživými bytovými poměry a poukazoval na skutečnost, že ve

stavebnictví lidé snadněji získali byt. Samozřejmě to některým lidem vrtalo hlavou, že vysokoškolák pracoval jako dělník v cihelně, ale proti shora uvedenému argumentu nemohli nic namítat, protože bytová situace ve státě byla opravdu svízelná. Mohl jsem si to dovolit, neboť jsem od kádrováka věděl, že doklady o mém propuštění z muzea jsou „ztracené“. Mezi referenty, kteří dohlíželi na okresní archiváře a poskytovali nám tzv. metodickou pomoc a také kontrolovali naši práci se vystřídali: Oldřich Klepek, Ivo Stratil, Miroslav Klos a Dáša Seberová. Jejich dozor spočíval hlavně ve schvalování ročních i pětiletých plánů, především však v kontrole ročních výkazů o činnosti, v posuzování úrovně zpracovaných archivních pomůcek (inventářů, katalogů) a v plnění různých celostátně požadovaných úkolů (sopis česky psaných listin, typářů, dokumentů k česko-ruským stykům atd.). Zpravidla jednou za čtvrt roku se konala pracovní porada v Opavě, na které se sešli všichni vedoucí okresních archivů z celého Severomoravského kraje. Vedle odborných otázek se téměř vždy hovořilo o neutěšené prostorové situaci snad všech okresních archivů. Jednou, nanejvýše dvakrát během roku přijel příslušný referent zkontrolovat stav pracoviště a probrat s místními okresními funkcionáři materiálně technické zabezpečení archivu, zejména nedostatečné prostorové kapacity pro další přebírání a ukládání písemností.

S místními funkcionáři jsem se stýkal častěji; zprvu zastával místo vedoucího odboru vnitřních věcí ONV Oldřich Cimbálník, dělnický kádr, po něm Zdeněk Jordánek, po jeho smrti František David. Jejich společnou snahou bylo, aby s archivem neměli žádné potíže. To jsem poznal hned na začátku, proto jsem se na ně obracel jenom v nejnútnejších záležitostech. Více jsem komunikoval s nižšími úředníky (L. Kosík, J.Ostrčil aj.). Jenom několikrát za mého dlouholetého působení se situace v archivu dostala na pořad jednání rady ONV. Jako podklad sloužil

elaborát, v kterém jsem zpracoval celou naši činnost a požádal o podporu při hledání nových úložných prostor. Vzhledem k tomu, že po stránce odborné byl archiv hodnocen dobře, neměla ani rada ONV k činnosti archivu zásadnější připomínky, ale také mi v ničem nepomohla.

Dostal jsem spolupracovníka

V přerovském archivu jsem však dlouho nezůstal na všechnu práci a povinnosti sám. Někdy koncem roku 1964 nebo začátkem roku 1965 jsem k svému překvapení dostal do archivu nového spolupracovníka na poloviční úvazek **Josefa Bajáka**, akademického sochaře a medailéra, komunistu, který si potřeboval přivydělat, protože sochařina jej neživila. Nastoupil na místo archivního pracovníka, ale s archivnictvím neměl žádné zkušenosti. Do všeho jsem jej musel zaučovat. Archivní práci pokládal za přechodné řešení svých existenčních potíží a za ponižující. Byl mnohem starší než já (ročník 1906), přišel v bílém plášti, který však velmi brzy zašpinil, později jej vyměnil za tmavý. Ale zvykl si, já konečně také, i když jsem si dával pozor, abych se příliš „neotevíral“, raději jsem nechal mluvit jeho a sám jsem řekl jenom to nejnnutnější.

Nedlouho po nástupu do okresního archivu jste podle informací, které jsem získala z registratury SOkA Přerov, začal vykonávat funkci vedoucího archivu po Arnoštu Pausovi. Jmenován vedoucím jste však byl až po dvou letech. Jaký byl důvod této prodlevy? Hrál nějakou roli, že nabízenou funkci nepřijal PhDr. Ivan Krška?

Funkci vedoucího okresního archivu jsem zastával od svého nástupu, resp. jsem byl pověřen jeho vedením. Dr. Krška odmítl se o tuto funkci ucházet ještě před mým nástupem. Po mém nástupu, se již o tom nemluvilo. Proč oficiální jmenování bylo provedeno až po dvou letech, nevím. Na věci se ovšem nic nezměnilo (ani finančně,

ani v oslovení). Pokud je mi známo, nikdo jiný se o místo vedoucího archivu nezajímal. Možná je také skutečnost, že o vedoucím se domlouvaly dvě složky – ONV a Krajská správa min. vnitra, což si vyžádalo nějaký čas.

S jakými problémy jste se v archivu musel vyrovnávat? Z pramenů vyplývá, že nejpalčivější otázkou byly prostorové potíže. ONV podle Vašich slov o archiv neměl valný zájem, přesto se Vám v rámci možností dařilo nové prostory získat. Jak se Vám to povedlo?

V archivu bylo problémů více. Do administrativní reformy v r. 1960 existovaly samostatné archivy v Přerově, Potštátě a Tovačově, v každém pracoval jeden archivář a na částečný úvazek uklízečka. Na všech místech bylo nevhodné uložení písemností ve starých budovách, nedostatek skladovacích prostor, nevhodné kanceláře, nedostatečné materiální vybavení, nedostatečné finanční prostředky, personální obsazení aj. Přerov jako sídlo sjednocených tří archivů měl malou kancelář a dvě další místnosti jako depozitáře. Kancelář sloužila jako pracovna vedoucího, jako badatelna a zároveň též jako pořádací místnost. Když jsem dostal dalšího pracovníka, pracovali jsme tu oba. Přišel-li badatel, tak jeden z nás musel vypadnout do depozitáře, abychom ho mohli posadit ke stolu. Zdi kanceláře v historické budově na Horním náměstí byly asi jeden metr silné a do výše 120 cm vlhké, vytápění lokální na pevná paliva, dopravní prostředek žádný. O všechno se muselo žádat na ONV, který ovšem měl limitované finanční prostředky, takže vyřízení trvalo neskutečně dlouho, než jsem mohl něco koupit (archivní krabice, zajistit svoz archivního materiálu po provedeném skartačním řízení, pořídit nový psací stroj atd.). Podobné problémy byly v Potštátě i v Tovačově. Pomalu se podařilo rozšířit úložné prostory v potštátském zámku, zatímco v Přerově se situace začala měnit až v r. 1967, kdy ONV zakoupilo pro archiv budovu bývalé ubytovny

v Lobodicích a zejména o dva roky později, kdy ONV po nesčetných intervencích Archivní správy ministerstva vnitra a Státního oblastního archivu v Opavě zakoupilo a upravilo pro okresní archiv dům na Horním nám. 7. Tehdy se především zlepšily pracovní podmínky pracovníků i prostředí pro badatele, ale nedostatek úložných prostor stále přetrvával.

Pracoviště okresního archivu byla roztržena po celém okrese Přerov, jak mezi Vámi a ostatními pracovníky probíhala komunikace? Jen v rámci pravidelných porad? A jakým způsobem byla kontrolována práce na těchto pracovištích?

Pracoviště archivu byla od konce 60. let umístěna na různých místech v přerovském okrese. Personální obsazení se měnilo pomalu. Komunikace byla snadná, protože Dr. Krška jako samostatný archivní pracovník zodpovídal za Potštát, Hranice a Lipník, já za Přerovsko a Tovačovsko. Domlouvali jsme se telefonicky a setkávali na pravidelných měsíčních poradách. Každé pracoviště mělo svůj roční (a pětiletý) plán, podle kterého se postupovalo. Na poradě jsme se pak domlouvali na podrobnostech a řešili různé problémy. Jednou za 2 měsíce jsem se vypravil na Potštát, do Lipníka, zatímco do Tovačova jsem jezdil každý týden (zpravidla ve středu), podobně do Lobodic. Kontrola spočívala v prohlídce objektu, zdali tam někdo nevníkl, zdali nezatéká, zdali nejsou rozbitá okna. Zpravidla se vyhledávaly požadované doklady a pořádaly neuspořádané fondy.

Říkal jste, že publikační činnosti jste se zpočátku vyhýbal, mohu se zeptat proč? Od roku 1965 jste začal přispívat do Kultury Přerova (KP), byl jste tedy tímto periodikem osloven? Později jste se stal také členem redakční rady. Jak na tuto spolupráci vzpomínáte? Mohl jste zasáhnout i do obsahu jednotlivých čísel KP?

Publikační činnosti jsem se zpočátku co nejdéle vyhýbat, protože jsem se chtěl opravdu soustředit na vlastní archivní práci, která se přece jenom podstatně lišila od toho, co jsem do té doby dělal. Ovšem četná výročí historických událostí, spolupráce s muzeem na výstavách, vyhledávání dokladů pro úřední potřebu, nález zajímavých informací při pořádání písemností, četné dotazy badatelů na různé regionální historické události přispěly k tomu, že jsem začal publikovat kratší i delší studie či články. S Kulturou Přerova jsem navázal spolupráci zásluhou jednoho badatele Josefa Dostála, který tehdy tento měsíčník redakčně upravoval a velmi často docházel jako badatel do archivu. Nemusel mě ani dlouho přemlouvat ke spolupráci, na tématech jsme se vždy domluvili. Rád na spolupráci s ním vzpomínám. Do obsahu jednotlivých čísel jsem čas od času zasahoval, když jsem chtěl prosadit nějaký seriál (např. osvobození Přerova, výročí významných osobností). Jakmile jsem začal publikovat, už jsem v tom pokračoval.

Kromě Kultury Přerova se Vaše publikační činnost orientovala i na jiná periodika. Témata, kterými jste se zabýval, byla různorodá. Máte dějinné období, lokalitu nebo téma, které je Vám bližší než ostatní? Podle jakých kritérií jste vybíral náměty, kterým se ve svých člancích věnoval?

Na poslední otázku je jednoduchá odpověď. Témata, která mě vždy zajímala, nebyla v té době žádoucí (církvní dějiny, období 16.–17. století). Také dějiny mého rodiště mi byly bližší než Přerovsko. To všechno muselo zůstat stranou, protože zájem redakcí místních periodik se soustřeďoval na regionální dějiny a na politická témata, kterým jsem se vyhýbal. V archivu převažovaly písemnosti z 19. a 20. století, které mi poskytovaly dosti námětů k mým článkům. Jen jako poznámku pod čarou mohu poznamenat, že publikační činnost archiváře byla spíše jeho osobním zájmem, protože ani zaměstnavatel a ani nadřízený archivní orgán jí nevěnovali patřičnou

pozornost. Zaměstnavateli záleželo hlavně na skartačním řízení (na MNV a ONV), archivním orgánům na záchraně a přebírání písemností do archivu a jejich zpřístupňování formou inventárních soupisů a inventářů. Pokud jde o kriteria, vyhýbal jsem se námětům, které by se mohly zneužít k propagačním účelům. Jako archivář, který přicházel do styku s nejrozmanitějšími písemnostmi, jsem se nemohl soustředit jen na vybraná témata, ale záběr byl nutně mnohem širší.

V roce 1958 jste se oženil a máte tři děti. Vydalo se některé z nich ve Vašich stopách?

Z našich tří dětí žádné se nevěnuje historii nebo pedagogice, každé se věnuje něčemu jinému. Možná by Vás zajímalo, že jedna vnučka, která bude v příštím roce maturovat, má zájem o historii i archivnictví. Oba obory by chtěla studovat na univerzitě.

Z registratury okresního archivu jsem zjistila, že jste byl kronikářem. Jakou kroniku jste vedl a jak dlouho? Vedete ji dodnes nebo jste ji již předal někomu dalšímu?

V letech 1966-1968 jsem psal kroniku města Zlína. Onen bouřlivý rok 1968 byl posledním, který jsem v kronice popsal podle svého svědomí tak, jak jsem jej prožíval a jak jsem viděl, že jej prožívají lidé ve společnosti. S mými zápisy však nebyli spokojeni „normalizátoři“, kteří požadovali, abych záznam o vstupu vojsk Varšavské smlouvy přepracoval podle oficiální verze. Odmítl jsem s vysvětlením, že jsem napsal jenom to, co jsem viděl a prožíval. Tím moje působení jako městského kronikáře skončilo. Po listopadové revoluci jsem se dověděl, že někdo mé zápisy dodatečně upravil, ale na věci se již nic nezměnilo.

Od roku 1968 jste byl členem Československé strany lidové. Mohl byste mi přiblížit fungování této politické strany v době komunistického režimu? Jakým způsobem Vaše organizace fungovala a jak jste se zapojoval vy? Můžete porovnat se situací po roce 1989?

Je pravda, že jsem v roce 1968 vstoupil do ČSL, stal jsem se členem místní organizace ve Zlíně, zúčastnil jsem se několika schůzí, podpořil jsem nové vedení, ale po 21. srpnu 1968 a hlavně po roce 1969 se všechno vrátilo do „zaběhnutých“ kolejí. V rámci Národní fronty měla ČSL omezené možnosti samostatného působení. Stal jsem se pasivním členem, občas jsem měl pro naše členy nějakou přednášku k významným historickým událostem, ale jinak jsem se na činnosti nepodílel s odvoláním na dojíždění do Přerova (z nedostatku času). V činnosti ČSL byl podstatný rozdíl mezi vedoucími funkcionáři, kteří spolupracovali s režimem (rozpracovávali příslušná usnesení KSČ), a členskou základnou, která jejich „zprávy“ vyslechla, ale raději poslouchala nábožensko vzdělávací přednášky, účastnila se poutních zájezdů a pomáhala při opravě církevních památek. Pro mě mělo členství v ČSL jednu podstatnou výhodu, že mi nikdo nevytýkal účast na náboženských a církevních akcích. O činnosti a fungování ČSL psal podrobně prof. M. Trapl, tam se můžete dovědět mnoho podrobností.

Již dříve jste zmínil, že Vaším snem bylo pedagogické působení. To se Vám splnilo po roce 1989, kdy jste navázal vztahy s Cyrilometodějskou teologickou fakultou UP v Olomouci. Jak na tohle období vzpomínáte?

Na své vysokoškolské působení velmi rád vzpomínám a stále udržuji kontakty zejména s katedrou církevních dějin. Svým způsobem je to paradox, že po 40 letech jsem se dostal k pedagogické činnosti. Začátky byly dosti obtížné, zejména první rok,

kdy jsem vlastně začínal od bodu nula. Nebyly vhodné učebnice, všechno jsem si musel připravovat sám, ale onen pocit svobody a radosti z pádu totalitního režimu byly tak mocné, že jsme všechno poměrně snadno zvládali, třebaže volného času nám mnoho nezůstávalo.

Po revoluci jste se ve své publikační i přednáškové činnosti mohl konečně zabývat náboženskými tématy. Jaká byla odezva veřejnosti? Navštěvovalo Vaše přednášky hodně posluchačů? Byly nějak provázané Vaše přednášky na univerzitě a pro širokou veřejnost?

Nevím, jaká byla odezva na mé přednášky a publikační činnost. To byste se musela zeptat mých posluchačů. Obecně lze říci, že v prvních pěti – deseti letech byl zájem velký, protože v předcházejících letech se o náboženských a církevních tématech téměř nemluvilo (nebo zkresleně), takže ten zájem byl pochopitelný. Podobně to bylo s přednáškami pro veřejnost, kterých jsem proslovil velmi málo, protože jsem dojížděl; tudíž neměl jsem na ně čas. Nevzpomínám si, že by byla nějaká provázanost mezi přednáškami na univerzitě a pro širokou veřejnost. Spíše to byly dvě samostatné oblasti.

Působil jste také v Kruhu českých duchovních tradic při Ekumenické radě církví a v Komisi při České biskupské konferenci. Souvisela Vaše činnost v těchto komisích s Vaší dráhou univerzitního pedagoga? Jaký podle Vašeho názoru byl přínos těchto komisí?

Obě komise, v kterých jsem působil, měly rozdílné zaměření. V komisi pro ČBK jsme připravovali podklad pro jednání Sněmu katolické církve ČR. Byl to jakýsi přehled českých církevních dějin, který však ČBK nepřijala, protože neodpovídal její představě. Zůstal jenom pracovním textem. V Kruhu českých duchovních tradic se

scházeli zástupci různých křesťanských církví, aby se pokusili najít společné stanovisko k významným událostem našich dějin (cyrilometodějská misie, sv. Václav, sv. Vojtěch, husitství, J.A.Komenský atd. Výsledkem diskuzí byl společný několikastránkový dokument. V obou případech to byla spíše záležitost církví, i když v obou komisích zasedali i vysokoškolští odborníci. Pro širší veřejnost přínos obou komisí byl nepatrný, avšak pro mě (a domnívám se, že také pro ostatní členy) bylo neobyčejně užitečné poslechnout si odlišné názory, diskutovat o nich a hledat shody. Ostatně ani výsledky mnohem známější tzv. husitské komise se do povědomí širší veřejnosti nedostaly; nadále přetrvávají dosavadní postoje. Asi to chce delší časový úsek, aby se události a věci hodnotily „sine ira et studio“.

Z univerzity jste odešel v roce 2006. Čemu se od této doby věnujete? Jsou třeba koníčky, na které jste dříve neměl čas nebo alespoň tolik času, kolik byste si přál?

Po odchodu z univerzity jsem konečně ocenil, jakou je výhodou, že člověka netíží žádné termíny, úřední povinnosti, nezáživné schůze či porady (a v mém případě i nepříjemné dojíždění), ale může se věnovat rodině a svým zájmům. K těm patří především práce na zahradě, na kterou jsem dříve neměl čas. Při manuální práci si báječně odpočinu. Za nepříznivého počasí se věnuji četbě odborných publikací, hlavně těm objemnějším, které jsem dříve jen zběžně prohlédl a také sepisování našeho rodokmenu. Vzhledem k věku a hlavně stále se zhoršujícímu sluchu se nerad účastním nějakých schůzí, symposií, přednášek atd. Výjimkou jsou každoroční setkání se spolužáky z FF UP v Olomouci a z gymnázia ve Zlíně. V obou případech se nás schází už jenom 10-12 těch nejzdravějších.

7. Závěr

Docent Vojtěch Cekota byl a stále je velice čínorodou osobností. Ačkoliv vystudoval učitelský obor latina – dějepis, pedagogické dráze se však začal věnovat až po sametové revoluci a to na půdě Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého. Jeho dlouholeté profesní působení je spojeno s jinou institucí, Okresním archivem v Přerově, kde působil od roku 1963 do roku 1994, tedy více než třicet let.

Jako vedoucí a od roku 1968 ředitel přerovského archivu se musel potýkat s různými problémy týkajícími se chodu a řízení archivu. Asi nejpálčivější otázkou bylo řešení prostorové situace archivu, jehož depozitáře byly rozesety po celém přerovském okrese. Přes veškeré snahy docenta Cekoty, byla nová archivní budova postavena a slavnostně otevřena až za jeho nástupce ve funkci ředitele, PhDr. Jiřího Lapáčka. Zásluhy Vojtěcha Cekoty na jejím získání však nelze popřít.

Významně se také zapsal do povědomí obyvatel okresu Přerov jako historik přerovského regionu. Ze své funkce ředitele archivu měl přístup k obrovskému množství archivního materiálu, který plně využíval pro svou publikační činnost. Přestože sám přiznává, že bližší mu jsou dějiny jeho rodného Zlína a církevní problematika, pracovní okolnosti jej přivedly právě do Přerova. Jeho článkům a studiím vděčíme za opravení některých omylů a doplnění bílých míst v historii Přerovska.

Svůj odkaz zanechal také pro další badatele a zájemce o historii Přerovska, když během své práce archiváře zpřístupnil přes 250 archivních fondů a vypracoval k nim archivní pomůcky.

8. Seznam pramenů a literatury

Prameny

Zemský archiv v Opavě, Státní okresní archiv Přerov: Registratura SOkA Přerov.

VII Korespondence 1964–1986.

Zemský archiv v Opavě, Státní okresní archiv Přerov: Registratura SOkA Přerov.

IX Zprávy o činnosti, kart. 16.

Zemský archiv v Opavě, Státní okresní archiv Přerov: Registratura SOkA Přerov.

IX Zprávy o činnosti, kart. 15.

Zemský archiv v Opavě, Státní okresní archiv Přerov: Registratura SOkA Přerov.

XII Personální záležitosti 1964–1984.

Zemský archiv v Opavě, Státní okresní archiv Přerov: Registratura SOkA Přerov.

Výkazy a plány práce 1985–1991, sign. IX b.

Literatura

II. severomoravské archivní sympozium. Sborník příspěvků – referáty. Oprava, 1986, 741 s.

Bibliografie prací Vojtěcha Cekoty. In.: Sborník Státního okresního archivu v Přerově 1993. Přerov, 1993, s. 60-69.

CEKOTA, Vojtěch: *Státní okresní archiv v Přerově, jeho vznik a rozvoj*. Sborník Státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 1993, s. 1 - 34.

EDEREROVÁ, Radka-PODANÝ, Václav: *K problematice osobních archivních fondů*. In.: Sborník archivních prací, roč. 34,č. 2, 1984, s. 310-350.

FIŠMISTROVÁ, Věra: *Životní jubileum doc. PhDr. Vojtěcha Cekoty*. Sborník Státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 2010, s. 254–255.

VANĚK, Miroslav: *Orální historie. Metodické a "technické" postupy*. Olomouc, 2003, 78 s.

Elektronické zdroje

Historie a současnost archivu. In:

http://www.archives.cz/zao/za_pob_olomouc/historie/index.php [cit. 5. 8. 2014].

Historie a současnost archivu. In:

<http://www.archives.cz/zao/prerov/historie/index.php> [cit. 5. 8. 2014].

Vyhlášení voleb do AS UP. Žurnál UP, březen, 1999.

In:http://www.upol.cz/fileadmin/zuparchiv/VIII/vol_20.pdf [cit. 7. 8. 2014]

Výroční zpráva o činnosti CMTF UP za rok 1999.

Výroční zpráva o činnosti CMTF UP za rok 2000, s. 2. In:

http://www.cmtf.upol.cz/fileadmin/user_upload/CMTF-

[dokumenty/vzcmtfup2000.pdf](http://www.cmtf.upol.cz/fileadmin/user_upload/CMTF-dokumenty/vzcmtfup2000.pdf) [cit. 7. 8. 2014]

Kruh českých duchovních tradic. In: <http://veritas.evangelnet.cz/html/circl1cz.htm>

[cit. 7. 8. 2014]

9. Summary

For creation of every historical work, not only sufficient numbers of archival sources are essential. Also professionally educated persons, who work in archives to make the records available, play an important role.

This bachelor thesis deals with the biography of the director of the District archive in Přerov, doc. PhDr. Vojtěch Cekota. Doc. Cekota during his long-time work changed the archive to a well-functioning institution, however, without adequate facilities. In spite of all his efforts he did not managed to get a new building for the archive, but he considerably contributed to its building at the time of his successor.

Problems with the facilities were only part of difficulties he had to solve. He also faced the lack of financial sources, unqualified employees and indifference of the higher authorities. In the conditions incomparable with the actual ones, he arranged and made an inventory of more than 250 funds, devoted to publishing activities and lectured. After his leave of the District archive in Přerov, he worked as a pedagogue at the Cyril and Methodius theological faculty of Palacky University in Olomouc for many years.

Doc. PhDr. Vojtěch Cekota is a personality, to whom the Přerov's archive owes a lot. Thanks to the access to sources he also enriched the history of Přerov region with many interesting studies and corrected a number of mistakes. He also contributed to the development of archival science with creation of methodology to arrangement of the funds of Collective farms organization.

10. Přílohy

Příloha č. 1 – Bibliografie prací doc. PhDr. Vojtěcha Cekoty

Články a studie

Kultura Přerova (KP)

Ještě k stoletému výročí zemědělské školy v Přerově ve světle dokumentů. Kultura Přerova (KP), č. 12, roč. VIII, 1965, s. 13–14.

O zrodu KSČ v Přerově. KP, č. 6, roč. IX, 1966, s. 82–83.

My, purkmistr města Přerova. KP, č. 11, roč. IX, 1966, s. 178.

My, purkmistr města Přerova. KP, č. 12, roč. IX, 1966, s. 187.

Komenského „věnování“ v přerovském exempláři „Via Lucis“. KP, č. 3, roč. X, 1967, s. 34–36.

Poznámky k přerovskému exempláři Komenského spisu Via Lucis. KP, příloha č. 2, roč. XI, 1968, s. 17–20.

Co nevíte o přerovském okresním archivu. KP, č. 3, roč. XI, 1968, s. 40–42.

V Přerově před 50 lety. KP, č. 4, roč. XI, 1968, s. 54.

Jak Přerovští oslavili 1. máje 1918. KP, č. 5, roč. XI, 1968, s. 70–71.

Hladovějící obyvatelstvo Přerovska v r. 1918. KP, č. 6, roč. XI, 1968, s. 89.

28. říjen 1918 v Přerově a na Přerovsku. KP, příloha č. 10, roč. XI, 1968, s. 1–16.

Soukromý ústav ku vzdělávání učitelek v Přerově. KP, č. 3, roč. XII, 1969, s. 41–42.

Padesát let okresní knihovny v Přerově. KP, č. 4, roč. XII, 1969, s. 55–57.

Cyrlometodějské památky a tradice na Přerovsku. KP, č. 7, roč. XII, 1969, s. 106–107.

Cikáni v Přerově. KP, č. 8, roč. XII, 1969, s. 123–125.

Jak volili v Přerově zemského poslance. KP, č. 12, roč. XII, 1969, s. 191–192.

Jak volili v Přerově zemského poslance. KP, č. 1, roč. XIII, 1970, s. 9–10.

Z nejstarší školní kroniky. KP, č. 3, roč. XIII, 1970, s. 42.

Z počátku vzniku živnostenských společenstev. KP, č. 3, roč. XIII, 1970, s. 43.

Před 25 lety v Přerově. KP, č. 5, roč. XIII, 1970, s. 66–68.

Přerované na Slovensku a Slováci v Přerově. KP, č. 8, roč. XIII, 1970, s. 116–117.

Neznámá studie prof. Dr. Petřivelského. KP, č. 12, roč. XIII, 1970, s. 182–183.

Z doby pruského vpádu do Přerova 1866. KP, č. 1, roč. XIV, 1971, s. 9.

Co je nového v přerovském archivu. KP, č. 2, roč. XIV, 1971, s. 23.

K 50. výročí KSČ v Přerově. KP, č. 3, roč. XIV, 1971, s. 37–38.

Jedna z kapitol k 50. výročí založení KSČ. KP, č. 4, roč. XIV, 1971, s. 51–52.

Kapitoly k 50. výročí KSČ. KP, č. 5, roč. XIV, 1971, s. 73–76.

Z fondů OAr k jubileu KSČ. KP, č. 5, roč. XIV, 1971, s. 88–90.

Jak se časy mění. KP, č. 3, roč. XV, 1972, s. 43.

První máj před 40 lety. KP, č. 5, roč. XV, 1972, s. 68–69.

Dopis Josefa Krumholce. KP, č. 8, roč. XV, 1972, s. 123.

Z minulosti spolkového domu na Trávníku. KP, č. 10, roč. XV, 1972, s. 147–149.

Z předválečné činnosti Svazu přátel SSSR v Přerově. KP, č. 11, roč. XV, 1972, s. 166.

Únor 1948 v dokumentech. KP, č. 2, roč. XVI, 1973, s. 19–20.
K mezinárodnímu dni žen. KP, č. 3, roč. XVI, 1973, s. 34–35.
Den našeho osvobození. KP, č. 5, roč. XVI, 1973, s. 68–69.
Průvodce přerovskými pamětihodnostmi. KP, č. 7, roč. XVI, 1973, s. 104–106.
 (Spolu s J. Dostálem)
Průvodce přerovskými pamětihodnostmi. KP, č. 8, roč. XVI, 1973, s. 119–121.
 (Spolu s J. Dostálem)
Průvodce přerovskými pamětihodnostmi. KP, č. 9, roč. XVI, 1973, s. 136. (Spolu s J. Dostálem)
Vztahy Přerova k Jugoslávii. KP, č. 12, roč. XVI, 1973, s. 181.
 Slavné májové dny. KP, č. 5, roč. XVII, 1974, s. 67–68.
Slovenské národní povstání a jeho význam pro utužení vzájemných vztahů Čechů a Slováků. KP, č. 8, roč. XVII, 1974, s. 114–115.
Z jedné kroniky o událostech před 30 lety. KP, č. 2, roč. XVIII, 1975, s. 19–20.
Únor před 30 lety podle dokladů v okresním archivu. KP, č. 2, roč. XVIII, 1975, s. 20.
Březen 1945 v Přerově. KP, č. 3, roč. XVIII, 1975, s. 37.
Duben 1945 v Přerově. KP, č. 4, roč. XVIII, 1975, s. 51–52.
Před 30 lety v Přerově. KP, č. 7, roč. XVIII, 1975, s. 99–100.
Srpen 1945. KP, č. 8, roč. XVIII, 1975, s. 119.
Okresní archiv v novém hávu. KP, č. 1, roč. XIX, 1976, s. 10–11.
Co nového v archivu. KP, č. 5, roč. XIX, 1976, s. 71–72.
Archivní plán města Přerova z roku 1885. KP, č. 8, roč. XIX, 1976, s. 125.
Přerované a všeobecné volební právo. KP, č. 10, roč. XIX, 1976, s. 147–149.
Sto let od narození Františka Karase, spisovatele. KP, č. 12, roč. XIX, 1976, s. 181–182.
Z minulosti i přítomnosti archivu. KP, č. 1, roč. XX, 1977, s. 10.
Z minulosti i přítomnosti archivu. KP, č. 2, roč. XX, 1977, s. 20.
Přerovští rybáři. KP, č. 4, roč. XX, 1977, s. 58–59.
Přerovský archiv. KP, č. 1, roč. XXI, 1978, s. 10–11.
Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXI, 1978, s. 25–26.
Nové přírůstky v archivu. KP, č. 7, roč. XXI, 1978, s. 106–107.
Slováci v Přerově a Přerované na Slovensku. KP, č. 8, roč. XXI, 1978, s. 115–116.
Archivní doklady o založení a předválečné činnosti Svazu československo-sovětského přátelství v Přerově. KP, č. 11, roč. XXI, 1978, s. 163.
Na paměť umučených studentů a učitelů. KP, č. 11, roč. XXI, 1978, s. 166–167.
Na okraj jednoho jubilea. KP, č. 3, roč. XXII, 1979, s. 38–39.
Pamětní desky a památníky protifašistického odboje. KP, č. 5, roč. XXII, 1979, s. 66–69.
Připomínáme si... KP, č. 5, roč. XXII, 1979, s. 75.
Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXII, 1979, s. 91–92.
Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXII, 1979, s. 107–108.
 Slovenské knihy, noviny a časopisy v Přerově. KP, č. 8, roč. XXII, 1979, s. 116.
Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXII, 1979, s. 123–124.

90 let střední průmyslové školy strojnické. KP, č. 9, roč. XXII, 1979, s. 133–134.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXII, 1979, s. 139.

Dívčí měšťanské školy v Přerově. KP, č. 10, roč. XXII, 1979, s. 147–148.

Životní jubileum prof. Josefa Přídala. KP, č. 10, roč. XXII, 1979, s. 154–155.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXII, 1979, s. 155.

Studenti proti nacistické okupaci. KP, č. 11, roč. XXII, 1979, s. 165–166.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXII, 1979, s. 171.

Z archivních památek. KP, č. 1, roč. XXIII, 1980, s. 5–6.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXIII, 1980, s. 11–12.

Z archivních památek. KP, č. 2, roč. XXIII, 1980, s. 20–22.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXIII, 1980, s. 27.

Z archivních památek. KP, č. 3, roč. XXIII, 1980, s. 37–38.

Připomínáme si... KP, č. 3, roč. XXIII, 1980, s. 43.

Z archivních památek. KP, č. 4, roč. XXIII, 1980, s. 56–57.

Připomínáme si... KP, č. 4, roč. XXIII, 1980, s. 59.

Z archivních památek. KP, č. 5, roč. XXIII, 1980, s. 70–72.

Připomínáme si... KP, č. 5, roč. XXIII, 1980, s. 75.

Z archivních památek. KP, č. 6, roč. XXIII, 1980, s. 86–88.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXIII, 1980, s. 91.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXIII, 1980, s. 107–108.

30 let matriky v Přerově. KP, č. 8, roč. XXIII, 1980, s. 114–115.

Z archivních památek. KP, č. 8, roč. XXIII, 1980, s. 115–117.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXIII, 1980, s. 123–124.

Z archivních památek. KP, č. 9, roč. XXIII, 1980, s. 131–132.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXIII, 1980, s. 139–140.

Z archivních památek. KP, č. 10, roč. XXIII, 1980, s. 148–149.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXIII, 1980, s. 154–155.

Z archivních památek. KP, č. 11, roč. XXIII, 1980, s. 164–165.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXIII, 1980, s. 170–171.

Z archivních památek. KP, č. 12, roč. XXIII, 1980, s. 179–180.

Připomínáme si... KP, č. 12, roč. XXIII, 1980, s. 187.

Z dějin dělnického hnutí na Přerovsku. KP, č. 1, roč. XXIV, 1981, s. 3–4.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXIV, 1981, s. 10–11.

Pojmenování přerovských ulic. KP, č. 2, roč. XXIV, 1981, s. 24–25.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXIV, 1981, s. 27.

Připomínáme si... KP, č. 3, roč. XXIV, 1981, s. 42–43.

Připomínáme si... KP, č. 4, roč. XXIV, 1981, s. 59.

Jak se v Přerově slavil první máj před 90 lety. KP, č. 5, roč. XXIV, 1981, s. 72–73.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXIV, 1981, s. 91.

Z dějin dělnického hnutí v Přerově. KP, č. 7, roč. XXIV, 1981, s. 101–102.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXIV, 1981, s. 107–108.

Z dějin dělnického hnutí v Přerově. KP, č. 8, roč. XXIV, 1981, s. 117–118.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXIV, 1981, s. 122–123.

Z dějin dělnického hnutí v Přerově. KP, č. 9, roč. XXIV, 1981, s. 133.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXIV, 1981, s. 139.

Z dějin dělnického hnutí v Přerově. KP, č. 10, roč. XXIV, 1981, s. 147.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXIV, 1981, s. 154–155.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXIV, 1981, s. 170–171.

Z dějin dělnického hnutí v Přerově. KP, č. 12, roč. XXIV, 1981, s. 182–183.

Připomínáme si... KP, č. 12, roč. XXIV, 1981, s. 186.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXV, 1982, s. 11.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXV, 1982, s. 26–27.

Připomínáme si... KP, č. 3, roč. XXV, 1982, s. 34.

Rybářská minulost i přítomnost. KP, č. 3, roč. XXV, 1982, s. 42.

Okresní archiv v roce 1981. KP, č. 4, roč. XXV, 1982, s. 54–55.

Připomínáme si... KP, č. 4, roč. XXV, 1982, s. 59.

Připomínáme si... KP, č. 5, roč. XXV, 1982, s. 75.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXV, 1982, s. 91.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXV, 1982, s. 107–108.

Jak Přerované bojovali proti požárům. KP, č. 8, roč. XXV, 1982, s. 121–123.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXV, 1982, s. 123.

List na měšťanské právo v městě Přerově. KP, č. 9, roč. XXV, 1982, s. 135–137.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXV, 1982, s. 139.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXV, 1982, s. 155.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXV, 1982, s. 171.

Odhalení busty akademického sochaře Josefa Bajáka. KP, č. 12, roč. XXV, 1982, s. 180–181.

Připomínáme si... KP, č. 12, roč. XXV, 1982, s. 186–187.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXVI, 1983, s. 10–11.

O původu jména Přerov. KP, č. 2, roč. XXVI, 1983, s. 21–22.

Jaké bylo počasí před sto lety v Přerově. KP, č. 2, roč. XXVI, 1983, s. 26–27.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXVI, 1983, s. 27.

Přerov křižovatkou dávných obchodních cest. KP, č. 3, roč. XXVI, 1983, s. 35–36.

Připomínáme si... KP, č. 3, roč. XXVI, 1983, s. 42–43.

Připomínáme si... KP, č. 4, roč. XXVI, 1983, s. 58.

Hroby padlých a zemřelých sovětských vojáků na Přerovsku. KP, č. 5, roč. XXVI, 1983, s. 66–67.

50 let jemné mechaniky a optiky v Přerově. KP, č. 5, roč. XXVI, 1983, s. 72–73.

Připomínáme si... KP, č. 5, roč. XXVI, 1983, s. 74.

Přerub v minulosti a současnosti. KP, č. 6, roč. XXVI, 1983, s. 83–84.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXVI, 1983, s. 90–91.

Nejstarší písemné zprávy o Přerově. KP, č. 7, roč. XXVI, 1983, s. 100–101.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXVI, 1983, s. 107–108.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXVI, 1983, s. 123.

Z 35. výročí Přerovských strojren, nositele řádu republiky a řádu práce. KP, č. 9, roč. XXVI, 1983, s. 130–131.

Nové poznatky o nejstarší listině. KP, č. 9, roč. XXVI, 1983, s. 136–137.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXVI, 1983, s. 139.

Tovaryšská sdružení v Přerově v 17. století. KP, č. 10, roč. XXVI, 1983, s. 148–149.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXVI, 1983, s. 154–155.

30 let závodu Montáže Přerov. KP, č. 11, roč. XXVI, 1983, s. 164–165.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXVI, 1983, s. 186.

Přerov v druhé polovině 13. století. KP, č. 1, roč. XXVII, 1984, s. 4–5.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXVII, 1984, s. 10.

Přerov v předhusitském období. KP, č. 2, roč. XXVII, 1984, s. 22.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXVII, 1984, s. 25.

Nejstarší přerovské předměstí. KP, č. 3, roč. XXVII, 1984, s. 38.

Soudnictví a robota na Přerovsku v druhé polovině 14. století. KP, č. 4, roč. XXVII, 1984, s. 57–58.

Přerov v období husitských válek. KP, č. 5, roč. XXVII, 1984, s. 72–73.

Přerov za Voka ze Sovince. KP, č. 6, roč. XXVII, 1984, s. 88–89.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXVII, 1984, s. 90.

Přerov po husitských válkách. KP, č. 7, roč. XXVII, 1984, s. 101–102.

Okresní archiv v roce 1983. KP, č. 7, roč. XXVII, 1984, s. 105–106.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXVII, 1984, s. 107.

Život v Přerově v polovině 15. století. KP, č. 8, roč. XXVII, 1984, s. 121.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXVII, 1984, s. 123.

Dvory na Šířavě, v Předmostí a v Židovské ulici v 15. století. KP, č. 9, roč. XXVII, 1984, s. 138–139.

Počátky horního města (náměstí). KP, č. 10, roč. XXVII, 1984, s. 151–152.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXVII, 1984, s. 153–154.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXVII, 1984, s. 170.

Severomoravští archiváři v Přerově. KP, č. 11, roč. XXVII, 1984, s. 166.

Stavební ruch v Přerově na rozhraní 15. a 16. století. KP, č. 12, roč. XXVII, 1984, s. 180.

Připomínáme si... KP, č. 12, roč. XXVII, 1984, s. 186.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXVIII, 1985, s. 7.

Před 40 lety. KP, č. 1, roč. XXVIII, 1985, s. 4–6.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 2, roč. XXVIII, 1985, s. 19–20.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXVIII, 1985, s. 25.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 3, roč. XXVIII, 1985, s. 36–37.

Připomínáme si... KP, č. 3, roč. XXVIII, 1985, s. 39.

Hospodářský vzestup Přerova za Viléma z Pernštejna. KP, č. 3, roč. XXVIII, 1985, s. 41–42.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 4, roč. XXVIII, 1985, s. 53–54.

Připomínáme si... KP, č. 4, roč. XXVIII, 1985, s. 57.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 5, roč. XXVIII, 1985, s. 69–70.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 6, roč. XXVIII, 1985, s. 85–86.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXVIII, 1985, s. 90.

Přerov za Jana z Pernštejna. KP, č. 7, roč. XXVIII, 1985, s. 99–100.

Okresní archiv v roce 1984. KP, č. 7, roč. XXVIII, 1985, s. 102–103.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 7, roč. XXVIII, 1985, s. 103–105.

Počátky astronomie v Přerově. KP, č. 7, roč. XXVIII, 1985, s. 106–107.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXVIII, 1985, s. 107–108.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 8, roč. XXVIII, 1985, s. 115–117.

Úpadek Pernštejnů a pokus Přerovanů o vyplacení města. KP, č. 8, roč. XXVIII, 1985, s. 119–120.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXVIII, 1985, s. 121.

Před 40 lety. Časový sled událostí v Přerově a okolí v roce 1945 dle materiálů uložených v okresním archivu. KP, č. 9, roč. XXVIII, 1985, s. 133–135.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXVIII, 1985, s. 138–139.

Před 40 lety. KP, č. 10, roč. XXVIII, 1985, s. 147–149.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXVIII, 1985, s. 151.

Přerovské mlýny v 16. století. KP, č. 10, roč. XXVIII, 1985, s. 147–149.

Před 40 lety. KP, č. 11, roč. XXVIII, 1985, s. 163–164.

Hospodářské podnikání v Přerově v 16. století. KP, č. 11, roč. XXVIII, 1985, s. 168.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXVIII, 1985, s. 169–170.

Před 40 lety. KP, č. 12, roč. XXVIII, 1985, s. 179–180.

Připomínáme si... KP, č. 12, roč. XXVIII, 1985, s. 185.

Rybníkářství na Přerovsku v 16. století. KP, č. 2, roč. XXIX, 1986, s. 25.

80. výročí narození Josefa Bajáka. KP, č. 3, roč. XXIX, 1986, s. 39–40.

Dvory na přerovském panství. KP, č. 3, roč. XXIX, 1986, s. 40–41.

Počátky řemesel v Přerově (soukenictví). KP, č. 4, roč. XXIX, 1986, s. 56–57.

Počátky ševcovského cechu v Přerově. KP, č. 6, roč. XXIX, 1986, s. 82–83.

Okresní archiv v r. 1985. KP, č. 6, roč. XXIX, 1986, s. 83–85.

Počátky řeznického cechu. KP, č. 7, roč. XXIX, 1986, s. 100–101.

Přerovští kožešníci. KP, č. 8, roč. XXIX, 1986, s. 116–117.

Tovaryši a učni v 16. století. KP, č. 9, roč. XXIX, 1986, s. 134–135.

Přerovští pekaři. KP, č. 10, roč. XXIX, 1986, s. 147–148.

Padesáté výročí smrti Jiřího Sumína. KP, č. 11, roč. XXIX, 1986, s. 166.

Z přerovského archivu do SSSR. KP, č. 12, roč. XXIX, 1986, s. 181.

Cech sladovníků a pivovarníků. KP, č. 12, roč. XXIX, 1986, s. 182–183.

Společný cech provazníků, stolářů a dalších řemesel. KP, č. 4, roč. XXX, 1987, s. 53–54.

Nedožitý sedmdesátý zasloužilý umělec J. Kainara. KP, č. 6, roč. XXX, 1987, s. 85–86.

Mýto a mostné v Přerově. KP, č. 6, roč. XXX, 1987, s. 87–88.

Okresní archiv v roce 1986. KP, č. 7, roč. XXX, 1987, s. 103–105.

Městská správa a soudnictví v Přerově v 16. století. KP, č. 8, roč. XXX, 1987, s. 117–118.

Čarodějnické procesy v Přerově. KP, č. 10, roč. XXX, 1987, s. 147–148.

Sociální péče v Přerově v 16. a 17. století. KP, č. 12, roč. XXX, 1987, s. 180–181.

IV. severomoravské demografické kolokvium. KP, č. 12, roč. XXX, 1987, s. 184–185.

Péče o zdraví v Přerově v 16. a 17. století. KP, č. 1, roč. XXXI, 1988, s. 8.

15. výročí úmrtí zasloužilého umělce Jiřího Trávnička. KP, č. 6, roč. XXXI, 1988, s. 86–87.

Lékař, ranhojič a apatykář v Přerově v 16. a 17. století. KP, č. 7, roč. XXXI, 1988, s. 103–104.

Když hořelo v Přerově. KP, č. 8, roč. XXXI, 1988, s. 118–119.

Školství v Přerově v 16. století. KP, č. 11, roč. XXXI, 1988, s. 166–167.

Přerovská bratrská škola. KP, č. 12, roč. XXXI, 1988, s. 181.

Připomínáme si... KP, č. 1, roč. XXXII, 1989, s. 5.

Připomínáme si... KP, č. 2, roč. XXXII, 1989, s. 22–23.

Komenského svatební smlouva v přerovské městské knize. KP, č. 2, roč. XXXII, 1989, s. 25–26.

Před sto lety se narodil MUDr. Jan Lacina. KP, č. 3, roč. XXXII, 1989, s. 38–39.

Připomínáme si... KP, č. 3, roč. XXXII, 1989, s. 39–40.

Před 50 lety v Přerově. KP, č. 3, roč. XXXII, 1989, s. 40–42.

Před 30 lety zemřel herec a režisér Jaroslav Hurt. KP, č. 4, roč. XXXII, 1989, s. 53–54.

Připomínáme si... KP, č. 4, roč. XXXII, 1989, s. 56.

Nezapomínáme na profesora Jana Kabelíka. KP, č. 5, roč. XXXII, 1989, s. 67–68.

Připomínáme si... KP, č. 5, roč. XXXII, 1989, s. 70–71.

Hudební skladatel a pedagog. KP, č. 6, roč. XXXII, 1989, s. 85–86.

Připomínáme si... KP, č. 6, roč. XXXII, 1989, s. 89.

Z minulosti okresní knihovny v Přerově. KP, č. 7, roč. XXXII, 1989, s. 99–100.

Připomínáme si... KP, č. 7, roč. XXXII, 1989, s. 105–106.

Sto let od narození novináře Karla Haukeho. KP, č. 8, roč. XXXII, 1989, s. 118–119.

Připomínáme si... KP, č. 8, roč. XXXII, 1989, s. 122–123.

Připomínáme si... KP, č. 9, roč. XXXII, 1989, s. 138.

Úpravy přerovského zámku na počátku 17. století. KP, č. 10, roč. XXXII, 1989, s. 146–147.

Josef Gardavský. KP, č. 10, roč. XXXII, 1989, s. 152–153.

Připomínáme si... KP, č. 10, roč. XXXII, 1989, s. 153.

75 let od smrti Slavomíra Kratochvíla. KP, č. 11, roč. XXXII, 1989, s. 165.

Připomínáme si... KP, č. 11, roč. XXXII, 1989, s. 169–170.

Jan Amos Komenský a Přerov. KP, č. 12, roč. XXXII, 1989, s. 184–185.

Připomínáme si... KP, č. 12, roč. XXXII, 1989, s. 185–186.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, č. 1, roč. I, 1990, s. 15–17.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, č. 2, roč. I, 1990, s. 42.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, březen, roč. I, 1990, s. 64–65.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, duben, roč. I, 1990, s. 89.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, květen, roč. I, 1990, s. 115–116.

Když v Přerově vycházel „Obzor“ ... Zpravodaj města Přerova, červen, roč. I, 1990, s. 126–127.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, červen, roč. I, 1990, s. 137.

Po stopách sochy TGM v Přerově. Zpravodaj města Přerova, červenec, roč. I, 1990, s. 147–148.

Sbor pro postavení památníku TGM v Přerově. Zpravodaj města Přerova, červenec, roč. I, 1990, s. 159.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, červenec, roč. I, 1990, s. 164.

Slovanští věrozvěstové sv. Cyril a Metoděj. Zpravodaj města Přerova, srpen, roč. I, 1990, s. 175–177.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, srpen, roč. I, 1990, s. 185.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, září, roč. I, 1990, s. 208.

Jak se volilo v Přerově při obecních volbách v r. 1919. Zpravodaj města Přerova, říjen, roč. I, 1990, s. 230.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, říjen, roč. I, 1990, s. 236.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, listopad, roč. I, 1990, s. 255–256.

Připomínáme si... Zpravodaj města Přerova, prosinec, roč. I, 1990, s. 282.

Přerovský zámek. Nový zpravodaj města Přerova, červenec - srpen, 1991, s. 12.

Významné požáry a živelné pohromy, jejich likvidace. Nový zpravodaj města Přerova, září, 1991, s. 13–14.

Bude mít Přerov čtvrtou radnici? Nový zpravodaj města Přerova, říjen, 1991, s. 10–11.

Významné požáry a živelné pohromy, jejich likvidace. Nový zpravodaj města Přerova, říjen, 1991, s. 11–12.

Významné požáry a živelné pohromy, jejich likvidace. Nový zpravodaj města Přerova, listopad, 1991, s. 8–11.

Přerovsko na Komenského mapě Moravy. Nový zpravodaj města Přerova, prosinec, 1991, s. 4–5.

Starý dokument a dluhy města Přerova. Přerovské echo, říjen 1993, s. 10.

Nové Přerovsko (NP)

K 50. výročí vzniku našeho státu. NP, č. 36, roč. XI, 1968, s. 1.

Výpravy na uhlí v roce 1918. NP, č. 38, roč. XI, 1968.

15. březen před třiceti lety. NP, č. 11, roč. XII, 1969, s. 1, 5.

Odešel zakladatel okresního archivu Arnošt Paus. NP, č. 20, roč. XII, 1969, s. 3.

Před 25 lety v Přerově. NP, č. 17, roč. XIII, 1970, s. 5.

25 let od smrti prof. MUDr. Julia Petřivalského. NP, č. 50, roč. XIII, 1970, s. 5.

Leden před 30 lety v Přerově. NP, č. 5, roč. XVIII, 1975, s. 3.

Únor před 30 lety. NP, č. 6, roč. XVIII, 1975, s. 2.

Duben 1945 na Přerovsku. NP, č. 17, roč. XVIII, 1975, s. 9.

Okresní archiv v novém. NP, č. 25, roč. XIX, 1976, s. 5.

Volby v minulosti a dnes. NP, č. 37, roč. XIX, 1976, s. 3.

Volby v minulosti a dnes. NP, č. 38, roč. XIX, 1976, s. 3.

Životní jubileum J. Přídala. NP, č. 38, roč. XXII, 1979, s. 7.

Vyšlo druhé číslo VVM. NP, č. 45, roč. XXII, 1979, s. 5.
Jubileum archivu. NP, č. 50, roč. XXII, 1979, s. 4–5.
Vlastivědný sborník moravský. NP, č. 50, roč. XXII, 1979, s. 5.
Jubileum archivu. NP, č. 51, roč. XXII, 1979, s. 4–5.
Hanácké divadlo v Přerově. NP, č. 42, roč. XXIII, 1980, s. 4–5.
Jubileum přerovského ovocnáře. NP, č. 42, roč. XXIII, 1980, s. 5.
Počasí před 100 lety. NP, č. 7, roč. XVI, 1981, s. 5.
O původu jména Přerov. NP, č. 16, roč. XVI, 1981, s. 10.
Jaké bylo počasí před 100 lety v Přerově. NP, č. 16, roč. XVI, 1981, s. 26, 27.
Přerovští rybáři kdysi a nyní. NP, č. 20–21, roč. XVI, 1981, s. 2.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 25, roč. XVI, 1981, s. 4.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 39, roč. XVI, 1981, s. 5.
Josef Baják, sochař a medailér. NP, č. 49, roč. XVI, 1981, s. 5.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 51, roč. XVI, 1981, s. 5.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 42, roč. XVI, 1981, s. 5.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 14, roč. XVII, 1984, s. 3.
Svědék dávné minulosti. NP, č. 21, roč. XVII, 1984, s. 5.
Jubileum MUDr. J. Volejníka, DrSc. NP, č. 31, roč. XVII, 1984, s. 2.
II. severomoravské archivní sympozium. NP, č. 43, roč. XVII, 1984, s. 4.
Jubileum přerovské herečky a režisérky. NP, č. 43, roč. XVII, 1984, s. 5.
JUDr. Vladimír Čech šedesátiletý. NP, č. 43, roč. XVII, 1984, s. 5.
Z činnosti okresního archivu v Přerově. NP, č. 44, roč. XVII, 1984, s. 5.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 46, roč. XVII, 1984, s. 4–5.
Z jednání severomoravských archivářů v Přerově. NP, č. 47, roč. XVII, 1984, s. 4–5.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 2, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Z minulosti požární ochrany. NP, č. 2, roč. XXVIII, 1985, s. 5–6.
Protifašistický odboj na Přerovsku. NP, č. 3, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 5, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 9, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Vzpomínky na spisovatele Jaroslava Kratochvíla. NP, č. 11, roč. XXVIII, 1985, s. 5.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 13, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Jubileum významného archeologa (doc. Dr. B. Klímy). NP, č. 13, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 14, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Osvobození Přerova. NP, č. 18–19, roč. XXVIII, 1985, s. 6.
Svědectví školních kronik. NP, č. 18–19, roč. XXVIII, 1985, s. 7.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 18–19, roč. XXVIII, 1985, s. 8.
K nedožitým devadesátinám Hynka Kokojana. NP, č. 18–19, roč. XXVIII, 1985, s. 8.
Hroby sovětských vojáků. NP, č. 18–19, roč. XXVIII, 1985, s. 8.
Kdy byly osvobozeny. NP, č. 18–19, roč. XXVIII, 1985, s. 8.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 22, roč. XXVIII, 1985, s. 8.
Šedesátka režiséra Hugo Domese. NP, č. 24, roč. XXVIII, 1985, s. 3.
Okresní archiv Přerov v r. 1984. NP, č. 26, roč. XXVIII, 1985, s. 4–5.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 26, roč. XXVIII, 1985, s. 4–5.

Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 30, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 50, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Životní jubileum JUDr. J. Jirky. NP, č. 38, roč. XXVIII, 1985, s. 7.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 41, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Z kroniky událostí před 40 lety. NP, č. 44, roč. XXVIII, 1985, s. 4.
Nedožitě osmdesátiny akademického sochaře Josefa Bajáka. NP, č. 8, roč. XXIX, 1986, s. 5.
Z činnosti okresního archivu v Přerově. NP, č. 32, roč. XXIX, 1986, s. 3.
K padesátému výročí úmrtí Jiřího Sumína. NP, č. 47, roč. XXIX, 1986, s. 7.
Poslední rozloučení s prof. MUDr. Jiřím Volejníkem. NP, č. 49, roč. XXIX, 1986, s. 5.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 3, roč. XXX, 1987, s. 3.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 4, roč. XXX, 1987, s. 7.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 7, roč. XXX, 1987, s. 4.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 12, roč. XXX, 1987, s. 5.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 14, roč. XXX, 1987, s. 4.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 17, roč. XXX, 1987, s. 4.
Změny hranic obcí v okrese. NP, č. 18, roč. XXX, 1987, s. 4.
Stále živé dílo (k 70. J. Kainara). NP, č. 26, roč. XXX, 1987, s. 5.
IV. severomoravské demografické sympozium. NP, č. 47, roč. XXX, 1987, s. 2.
Vrácen do SSSR. NP, č. 47, roč. XXX, 1987, s. 4.
Vlastivědný věstník moravský. NP, č. 23, roč. XXXI, 1988, s. 5.
Čarodějnické procesy. NP, č. 26, roč. XXXI, 1988, s. 5.
Když hořelo v Přerově. NP, č. 36, roč. XXXI, 1988, s. 5.
Samostatný stát skutečností – ohlasy v okrese. NP, č. 43, roč. XXXI, 1988, s. 2.
Nezůstane zapomenut. NP, č. 2, roč. XXXII, 1989, s. 3.
J. A. Komenský a Přerov. NP, č. 12, roč. XXXII, 1989, s. 4.
Sportovec tělem a duší (K 100. výročí narození MUDr. Jana Laciny). NP, č. 12, roč. XXXII, 1989, s. 6.
Vynikající učitel-komeniolog. K výročí úmrtí Fr. Slaměníka. NP, č. 27, roč. XXXII, 1989, s. 5.
Z minulosti okresní knihovny v Přerově. NP, č. 28, roč. XXXII, 1989, s. 4.
Připomínáme si významné osobnosti (K. Hauke). NP, č. 32, roč. XXXII, 1989, s. 54
Zajímavosti let minulých. NP, č. 32, roč. XXXII, 1989, s. 5.
K výročí Josefa Gardavského. NP, č. 37, roč. XXXII, 1989, s. 4.
Historická pohlednice – úpravy přerovského zámku na počátku 17. století. NP, č. 38, roč. XXXII, 1989, s. 5.
Temná skvrna historie. NP, č. 7, roč. XXXIII, 1990, s. 4.
Za profesorem RNDr. B. Havelkou. NP, č. 10, roč. XXXIII, 1990, s. 2.
TGM a Přerovsko. NP, č. 11, roč. XXXIII, 1990, s. 4.
V Přerově vycházel OBZOR. NP, č. 12, roč. XXXIII, 1990, s. 1.
Slovanští věrozvěstové sv. Cyril a Metoděj. NP, č. 27, roč. XXXIII, 1990, s. 5.
Sbor pro postavení památníků TGM v Přerově. NP, č. 28, roč. XXXIII, 1990, s. 5.

Kulturně náboženské časopisy a noviny na Přerovsku. NP, č. 36–37, roč. XXXIII, 1990, s. 10.

Likvidace klášterů před 40 lety v Přerově. NP, č. 36–37, roč. XXXIII, 1990, s. 13.

Likvidace klášterů před 40 lety v Přerově. NP, č. 39, roč. XXXIII, 1990, s. 5.

Motýl a smrt. Nová básnická sbírka J. Haukové. NP, č. 41, roč. XXXIII, 1990, s. 5.

K některým názvům přerovských ulic. NP, č. 9, roč. XXXIV, 1991, s. 5.

MUDr. Jaroslav Durych. NP, č. 11, roč. XXXIV, 1991, s. 5.

František Rakovčík. NP, č. 12, roč. XXXIV, 1991, s. 5.

Rodina Lančíkova. NP, č. 13, roč. XXXIV, 1991, s. 5.

Obnovíme svátek matek? NP, č. 19, roč. XXXIV, 1991, s. 1.

Z archivních fondů. NP, č. 21, roč. XXXIV, 1991, s. 5.

Přerovští lidovci a Ostrava 91. Přerovsko, roč. I, 17. 9. 1991, s. 1.

Dřevohostický „pan řídící“. *K nedožitým 85. Narozeninám Leopolda Smiřického.* Přerovsko, č. 11, 1992, s. 5.

Okresní archiv v roce 1991. Přerovsko, č. 11, 1992, příloha s. 3.

Kněz vlastenec. K nedožitým 100. Narozeninám P. Aloise Čápa. Přerovsko, č. 26, 1992, s. 1–2.

Zemřela Olga Hauková Šteřlová. Přerovsko, č. 28, 1992, s. 5.

Změny vedou k lepšímu. Velehrad. Přerovsko, č. 34, 1992, s. 5.

Vděčná vzpomínka. Před 100 lety se narodil ředitel záložny Jan Jirka. Přerovsko, č. 44, 1992, s. 1.

Kaple sv. Jiří – nejstarší kostel v Přerově. Přerovsko, č. 60, 1992, s. 5.

Vánoční strom republiky. Přerovsko, č. 71, 1992, s. 5.

Hraničtí židé za nacistické okupace. Přerovsko, č. 36, 1993, s. 2.

Z archivního depozitáře. Přerovsko, č. 36, 1993, příloha s. 5.

Meopta na stránkách archivních. 60 let jemné mechaniky a optiky v Přerově. Nové Přerovsko, 20. 7. 1993, s. 4.

Meopta na stránkách archivních. 60 let jemné mechaniky a optiky v Přerově. Nové Přerovsko, 27. 7. 1993, s. 4.

Meopta na stránkách archivních. 60 let jemné mechaniky a optiky v Přerově. Nové Přerovsko, 3. 8. 1993, s. 4.

Meopta na stránkách archivních. 60 let jemné mechaniky a optiky v Přerově. Nové Přerovsko, 10. 8. 1993, s. 4.

Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B

Z minulosti hranického archivu. Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B., č. 11, 1979, s. 9–11.

Doc. PhDr. Antonín Zatloukal sedmdesátníkem. Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B., č. 10, 1986, s. 10–11.

Už z hor zní zvon (O nejstarší zvonařské dílně v Hranicích). Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B., č. 2, 1987, s. 7–9.

Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B., č. 4, 1987, s. 2.

Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B., č. 6, 1987, s. 2.

Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 7, 1987, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 9, 1987, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 10, 1987, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 11, 1987, s. 4.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 12, 1987, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 1, 1988, s. 14–15.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 3, 1988, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 6, 1988, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 7, 1988, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 10, 1988, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 11, 1988, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 1, 1989, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 2, 1989, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 3, 1989, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 4, 1989, s. 2–3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 5, 1989, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 6, 1989, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 7, 1989, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 9, 1989, s. 3.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 10, 1989, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 11, 1989, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 12, 1989, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 1, 1990, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 2, 1990, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 3, 1990, s. 2.
Připomínáme si ... Zpravodaj města Hranic a lázní Teplic n. B., č. 5, 1990, s. 2.

Sborník Mikulovské sympozium

Péče o písemnosti JZD. IX. Mikulovské sympozium, 1980, s. 158–170.
Zemědělská škola v Přerově a její vliv na rozvoj moravského zemědělství. XI. Mikulovské sympozium, 1982, s. 65–72.
Tovaryšská sdružení v Přerově v 17. a 18. století. XIII. Mikulovské sympozium, 1984, s. 93–98.
Povstání 1. května 1945 v Přerově – první v českých zemích. XIV. Mikulovské sympozium, 1985, s. 77–82.
Dokumentace významných osobností v okresním archivu. XV. Mikulovské sympozium, 1985, s. 56–60.
Osídlení Horního náměstí v Přerově v druhé pol. 15. století. XVI. Mikulovské sympozium, 1987, s. 231–234.
Působení tišnovského rodáka J. F. Karase v Přerově. XVIII. Mikulovské sympozium, 1989, s. 157–161.
Archivní prameny a regionální publikace. XIX. Mikulovské sympozium, 1990, s. 87–91.

Vlastivědná práce na olomoucké teologické fakultě. XXV. Mikulovské sympozium, 1999, s. 73–76.

Studia Comeniana et historica

Málo známý francouzský pacifista z počátku 18. století. Studia Comeniana et historica, č. 24, 1982, s. 19–24.

Z názorů olomouckých humanistů. Studia Comeniana et historica, č. 26, 1983, s. 163–168.

Komenského svatební smlouva v přerovské městské knize. Studia Comeniana et historica, č. 38, 1989, s. 195–199.

Olomoučtí humanisté z první pol. 16. století. Studia comeniana et historica, č. 41, 1990, s. 63–68.

Archiváři a Komenský. Studia Comeniana et historica, č. 46–47, 1992, s. 256–270.

Julie Nováková, překladatelka a redaktorka spisů J. A. Komenského. Studia Comeniana et historica, 2000, č. 63–64, s. 166–170.

Neopakovatelná setkání. Almanach ke 100. výročí muzea J. A. Komenského v Uherském Brodě. Studia Comeniana et Historica, 1998, č. 59–60, s. 223–225.

Hanácké noviny

Leopold Smiřický. Hanácké noviny, 24. 7. 1993, s. 9.

František Pospíšil. Hanácké noviny, 24. 7. 1993, s. 9.

Odbojová skupina Hory Hostýnské a Záhoří. Hanácké noviny, 24. 7. 1993, s. 10.

Hudba a poezie. K sedmdesátinám Slávka Ostréziho. Hanácké noviny, 30. 11. 1993, s. 7.

Vlastivědné listy

750 let města Kojetína. Vlastivědné listy, č. 1, roč. 10, 1984, s. 8–9.

50 let jemní mechaniky a optiky v Přerově. Vlastivědné listy, č. 2, roč. 10, 1984, s. 38.

Stoletý kalendář a počasí v Přerově. Vlastivědné listy, č. 2, roč. 12, 1986, s. 34–35.

Změny hranic obcí v okrese Přerov od roku 1945. Vlastivědné listy, č. 1, roč. 13, 1987, s. 3–8.

Z dějin lesnického školství na Moravě. K výročí střední lesnické školy v Hranicích na Moravě. Vlastivědné listy, č. 2, roč. 15, 1989, s. 22–24.

Jediný dokument o francouzské revoluci ze Severomoravského kraje. Vlastivědné listy, č. 2, roč. 16, 1990, s. 16.

Přerov – zámek. Vlastivědné listy, č. 1, roč. 17, 1991, s. 23–25.

Katolický týdeník

Spravedlivý Němec. 100 let od úmrtí olomouckého arcibiskupa Bedřicha kardinála Fürstenberka. Katolický týdeník, č. 3, roč. 3, 1992, s. 4.

Náboženská tematika ve Vlastivědném věstníku moravském. Katolický týdeník, č. 8, roč. 3, 1992, s. 4.

Hostýnská korunovace. Katolický týdeník, č. 33, roč. 3, 1992, s. 4.

Věčné sliby dominikánů. Katolický týdeník, 9. 5. 1993, s. 3.

Dominikánský konvent v Olomouci. Katolický týdeník, 18. 7. 1993, s. 3.

Acta Universitatis Palackianae Olomucensis Fakultas Philosophica Historica

Církevní tematika v Místopise. Acta Universitatis Palackianae Olomucensis Fakultas Philosophica. Historica 28, 1998, s. 149–151.

CMBF v Olomouci v letech 1968-1974. Acta Universitatis Palackianae Olomucensis Fakultas Philosophica. Historica 29, 2000, s. 197–203.

Okresní archiv a dějiny města. Acta Universitatis Palackianae Olomucensis Fakultas Philosophica. Historica 31, 2002, s. 293–303.

Ostatní periodika

První zemědělská škola na Moravě. Agrikultura, č. 7, Bratislava, 1968, s. 129–142.

Vývoj správy města Přerova v 17. a 18. století. In: Sborník prací k sedmdesátinám universitního profesora PhDr. Ladislava Hosáka. Ostrava, 1968, s. 83–90.

Odešel zakladatel Okresního archivu v Přerově Arnošt Paus. Archivní časopis, č. 3, roč. 19, 1969, s. 183–184.

Poslední boj Stanislava Mikoláška na Přerovsku. Sborník VÚ „Svoboda přišla před 25 lety“. Přerov, 1970, s. 72–81.

Hlášení o počtu a stavu hrobů sovětských vojinů v politickém okrese Přerov. Sborník VÚ „Svoboda přišla před 25 lety“. Přerov, 1970, s. 97–98.

Svědectví archivů. Sborník „Z dějin odborů na Přerovsku. Přerov, 1970, s. 105–106; 119–135.

Velocipedisté pozor. Kojetínský kulturní kalendář, říjen 1970, s. 7–8.

Volby v minulosti a dnes (seriál z předvolebních bojů na Přerovsku). VÚ a OAr Přerov, 1971.

Prameny poznání budoucím generacím (Z bohaté činnosti přerovských archivářů). Nová svoboda, č. 16, roč. 32, 1976.

Hrad Helfštýn. Vlastivědné listy severomoravského kraje, roč. 4, 1978, s. 48.

Ze zkušeností přerovského archivu při budování pamětních síní tradic. Jihomoravské okresní archivy, výroční zprávy, sv. 3. Brno, 1979, s. 48–50.

K nedožitým osmdesátinám Josefa Dostála. Lidová demokracie, 1979.

Přerovské školství v 17. a 18. století. Sborník Moravské bratrské školství a jeho protějšky v 16. – 18. století. (sborník materiálů z kolokvia). Přerov, 1979, s. 107–111.

Několik poznámek k vzájemné spolupráci okresních archivů v Severomoravském kraji. Jihomoravské okresní archivy 1979, Brno, 1980, s. 62–64.

Přerovský komeniolog Josef Krumpholec. Sborník Tradice J. A. Komenského mezi českým a slovenským učitelstvem v 19. a 20. století. Přerov, 1979, s. 132–139.

Organizační vývoj JZD a jejich spisové služby. I. severomoravské archivní sympozium. Sborník příspěvků. Opava, 1980, s. 213–264.

Vznik a vývoj strojních traktorových stanic se zřetelem k jejich vzniku a vývoji v okrese Přerov. I. severomoravské archivní sympozium. Sborník příspěvků. Opava, 1980, s. 295–306.

Kojetín včera a dnes. Lidé a země, č. 7, roč. 32, 1983, s. 326–327.

O vývoji NV. Nová svoboda, č. 275, roč. 40, 1984, s. 3.

Zjednáni severomoravských archivářů v Přerově. Vlastivědný věstník moravský (VVM), č. 2, roč. XXXVII, 1985, s. 211.

Počátky česko-ruské spolupráce na Přerovsku, „Ruské zrno“ a Buk. Zpravodaj JZD Moravská brána se sídlem v Prosenicích, červen, roč. XIV, 1986, s. 4.

Počátky česko-ruské spolupráce na Přerovsku, „Ruské zrno“ a Buk. Zpravodaj JZD Moravská brána se sídlem v Prosenicích, září, roč. XIV, 1986, s. 5, 6.

Z historie obcí na Prosenicku. Zpravodaj JZD Moravská brána v Prosenicích, prosinec, roč. XIV, 1986.

Dílo J. A. Komenského a studentská odborná činnost. Jan Amos Komenský – bojovník za světový mír. Komeniologické sympozium Prešov 19.–20. 11. 1986. Prešov. 1987, s. 66–69.

Vývoj obyvatelstva v Přerově v druhé pol. 19. století. IV. severomoravské demografické kolokvium, Přerov, 1987, s. 8–16.

Prof. PhDr. Karel Janáček, DrSc. Středisko 11. Sborník vlastivědné společnosti muzejní v Olomouci, roč. 70–71, 1987–1988, s. 51–52.

Prameny k dějinám kojetínského Sokola. Sokol Kojetín 1888–1988, Kojetín, 1988, s. 72–74.

Z přerovského archivu do SSSR. Archivní časopis, roč. 1988, s. 39–41.

Učební pomůcky pro zvláštní školu Zdeňky Motáňové. K dějinám didaktických pomůcek na českých školách. Protokoly ze semináře. Přerov, 1988, s. 69–71.

IV. severomoravské demografické kolokvium. Vlastivědný věstník moravský, roč. XI, 1988, s. 359.

Josef Krumpholec – popularizátor mírových myšlenek J. A. Komenského. Kolokvium Přerov 1988. Protokol z jednání „Vojtěch Tuček“. Přerov, 1988, s. 39–43.

Profesor Miroslav Karlíček – první předseda Svazu přátel SSSR v Přerově. Kolokvium Přerov 1987. Protokoly. Přerov, 1989, s. 70–76.

Piaristická knihovna v Lipníku n. B. Studia Kroměřížska. Brno, 1989, s. 93–96.

T. G. Masaryk a Přerovsko. Československé školství, učitelstvo a TGM. Sborník přednášek z kolokvia. Přerov, 1990, s. 13–19.

Zkušenosti z výběru archiválií u JZD v přerovském okrese. Zpravodaj 37 pobočky ČSVTS, Praha, 1990, s. 137–148.

Přerovsko na Komenského mapě Moravy. Jan Amos Komenský. Přehled akcí konaných v Přerově k 400. Výročí narození J. A. Komenského. Přerov, 1991, s. 6.

Oslava Komenského narozenin r. 1892 v Přerově. Učitelé – šířitelé myšlenek J. A. Komenského, okresní vlastivědné muzeum, Přerov, 1992, s. 45–47.

K šedesátinám PhDr. Ivana Kršky. Archivní časopis, roč. 42, 1992, s. 247–248.

Několik poznámek na okraj diskuse. Historie muzejnictví požární ochrany, Příbyslav, 1992, s. 37–39.

Státní okresní archiv v Přerově, jeho vznik a rozvoj. Sborník státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 1993, s. 9–47.

Smír mezi Vokem ze Sovince a císařem Zikmundem z roku 1436. Sborník státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 1993, s. 48–50.

PhDr. Ivan Krška a bibliografie jeho prací. Sborník státního okresního archivu v Přerově. Přerov, 1993, s. 101–109.

Napajedla v letech 1620 - 1850. Napajedla. Příroda. Dějiny. Kultura. Napajedla, 1998, s. 95–118.

Požární ochrana v Přerově. Přerov. Povídaní o městě. Přerov, 2000, s. 126–129.

Josef Krumpolc a náboženství. Sborník Josef Krumpolc (1870–1950). Přerov: Muzeum J. A. Komenského v Přerově, 2000. s. 16–19.

České ohlasy vyhlášení dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie. Teologické texty, 2001, č. 5, s. 196–198.

Monografie

Dějiny Slavičina. Zlín, 1956, 98 s. (spolupráce s L. Hosákem)

Hrady, zámky a tvrze v jihomoravském kraji (hesla z bývalého okresu Zlín/Gottwaldow). Svoboda, 1982.

Hrady, zámky a tvrze v severomoravském kraji (hesla z okresu Přerov a Kojetín). Svoboda, 1983.

Okres Přerov. Ostrava, 1988 (spoluautor místopisné části)

Spytihněv. Dějiny obce. Zlín, 1991, 90 s.

Příspěvky k dějinám požární ochrany v okrese. Praha, 1991, 238 s.

Šumperský farář a děkan Kryštof Alois Lautner, oběť čarodějnických inkvizičních procesů. Šumperk, 2000, (spolupráce s M. Kouřilem a F. Spurným)

Osudy moravské církve v 18. století. Olomouc, 2003, 605 s. (spolupráce s M. Kouřilem a F. Spurným)

Příloha č. 2 – fotografie

Odborná archivní konference v roce 2010 – doc. PhDr. Cekota vlevo – blahopřání k osmdesátým narozeninám

Příloha č. 3 – vzpomínky PhDr. Jiřího Lapáčka

Vzpomenete si kdy a za jakých okolností jste se poprvé setkal s doc. PhDr.

Vojtěchem Cekotou?

S V. Cekotou jsem se poprvé setkal, když jsem začal pracovat v Okresním vlastivědném muzeu J. A. Komenského v Přerově na podzim 1984. V té době jsem jej vnímal jako ředitele instituce, která skrývá archiválie, které by mě zajímaly, ale ke kterým jsem neměl dostatečný přístup.

Byl Váš vztah přátelský nebo se spíše odehrával na profesionální (pracovní) úrovni? Jaká byla Vaše spolupráce s ním?

V. Cekota mne oslovil v roce 1991, zřejmě na základě našich předchozích setkání v archivu a informacích o mých pracovních aktivitách v muzeu, zda bych neměl zájem převzít po něm místo ředitele. Souhlasil jsem a po ročním působení jako archivář jsem se stal ředitelem, zatímco V. Cekota zůstal pracovat jako archivář. Oceňuji jeho přístup k výměně, nikdy jsem se neseťkal s tím, že by mi něco vytykal s tím, že by to on dělal jinak, i když by k tomu určitě měl dosti důvodů. Náš vztah byl především pracovní, což bylo dáno rozdílným věkem a zájmy.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na doc. PhDr. Vojtěcha Cekotu? Vybaví se Vám v souvislosti s ním určitá situace?

V. Cekota byl skromný člověk, který dodržoval svůj životní řád, který se řídil křesťanskými zásadami. Některé jeho zvyklosti byly vyvolány vnějšími okolnostmi, např. každodenním dojížděním ze Zlína do Přerova a zpět. V. Cekotu si budu spojovat s příhodou, která se udála na samém konci našeho pracovního setkávání. Při stěhování archiválií z depozitáře v Lobodících v roce 1996 jsme našli mezi balíky zapadlý snubní prsten, který zde V. Cekota ztratil. Při jedné příležitosti jsme mu jej předali. Chápal jsem to jako symbolické propuštění V. Cekoty z archivní

služby, protože následně odešel natrvalo do Olomouce, kde působil jako univerzitní učitel.

Myslíte, že byste dokázal charakterizovat osobnost doc. PhDr. Vojtěcha Cekoty?

Doc. PhDr. Cekota byl velmi činný člověk, jaký je Váš názor na jeho přínos oborům, kterým se věnoval? Tedy historii, archivnictví, ale i křesťanské nauce?

V. Cekota znamenal pro přerovský archiv velký přínos, protože byl prvním profesionálním archivářem, který začal organizovat spisovou službu v okrese Přerov, od roku 1960 pak spolu s PhDr. Ivanem Krškou tvořili velmi profesionálně zdatný tým. Bohužel jeho možnosti prosadit, aby se archivnictví věnovalo více pozornosti, naráželo na ideologické bariéry. V té době byl kladen důraz na dokumentaci současnosti, ve které dominovalo Okresní vlastivědné muzeum J. A. Komenského v Přerově, jemuž v čele stál PhDr. Gustav Vožda.

V. Cekota ve svých historických pracích opravoval díky využívání archivních pramenů některé omyly předchozích regionálních badatelů, v řadě témat byl průkopníkem.

Jste s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou v kontaktu i dnes?

Nejsem.

Příloha č. 4 – vzpomínky PhDr. Karla Chobota

Vzpomenete si kdy a za jakých okolností jste se poprvé setkal s doc. PhDr.

Vojtěchem Cekotou?

Bylo v sedmdesátých létech minulého století, po nástupu do praxe, kdy mě představil kolega z novojičínského archivu pan Josef Lankočí

Byl Váš vztah přátelský nebo se spíše odehrával na profesionální (pracovní) úrovni? Jaká byla Vaše spolupráce s ním?

Profesionální i přátelský.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na doc. PhDr. Vojtěcha Cekotu? Vybaví se Vám v souvislosti s ním určitá situace?

Dovedl vždy poradit, pokud o to byl požádán. Zajímavé bylo jeho perfektní využití času. Když jsem byl na nějaké vícedenní poradě, semináři, školení či konferenci, vždy ráno brzy vstával a udělal si malou turistickou turu v okolí ubytování, teprve poté šel k snídani.

Myslíte, že byste dokázal charakterizovat osobnost doc. PhDr. Vojtěcha Cekoty?

Doc. PhDr. Cekota byl velmi činný člověk, jaký je Váš názor na jeho přínos oborům, kterým se věnoval? Tedy historii, archivnictví, ale i křesťanské nauce?

Doc.dr.Vojtěch Cekota byl pracovitý, zapálený pro vlastivědu, literaturu, snažil se vnést do praktického archivnictví moderní prvky. Celý život se snažil o lepší materiální vybavení archivu včetně novostavby, ale tento záměr se podařilo naplnit až jeho nástupci.

Jste s doc. PhDr. Vojtěchem Cekotou v kontaktu i dnes?

Občas si vyměňujeme maily, případně voláme.